

Opsættende virkning af klage

Dato: 28.06.2004•Journalnr.: 3/1307-0300-0080

Resume **Spørgsmålet om "opsættende virkning af klage", drejer sig om, hvorvidt en part, der er omfattet af en afgørelse, der er truffet af en offentlig myndighed, kan undlade at efterkomme afgørelsen, ved at klage til en overordnet myndighed. Notatet tager udgangspunkt i afgørelser, der er truffet af de tidligere energiprisudvalg og disses klageinstanser, Monopolankenævnet og Konkurrenceankenævnet.**

PRÆSENTATION AF SAGEN

Spørgsmålet om "opsættende virkning af klage", drejer sig om, hvorvidt en part, der er omfattet af en afgørelse, der er truffet af en offentlig myndighed, kan undlade at efterkomme afgørelsen, ved at klage til en overordnet myndighed.

Notatet tager udgangspunkt i afgørelser, der er truffet af de tidligere energiprisudvalg, dvs. Elprisudvalget og Gas- og varmeprisudvalget og disse udvalgs klageinstans, nemlig Monopolankenævnet og Konkurrenceankenævnet, der indtil Energitilsynets og Energiklagenævnets kom til eksistens, pr. 1. januar 2000, var klageinstans på energiområdet.

Notatet søger at belyse *dels* situationer, hvor energiprisudvalgene (og klagemyndigheden) har forholdt sig til anmodning fra en sagspart om opsættende virkning af klage over en truffen afgørelse, *dels* de begrundelser, der har været anført for afslag eller imødekommelse.

RESUME

1. Udgangspunktet har været, at en klage indbragt for klageinstansen, Monopolankenævnet/ Konkurrenceankenævnet over en afgørelse, truffet af et af energiprisudvalgene, ikke har haft opsættende virkning, dvs. at en afgørelse skulle følges, selv om, der blev klaget. Klage har således ikke fritaget parten for at efterkomme afgørelsen.
2. Tilsvarende gælder, at klage til Energiklagenævnet over en afgørelse, der er truffet af Energitilsynet, ikke har opsættende virkning.
3. En part, der har været omfattet af en afgørelse, har således ikke kunnet bringe sig uden for afgørelsens rækkevidde ved at indbringe afgørelsen for den højere myndighed.

SEKRETARIATET FOR
ENERGITILSYNET

Carl Jacobsens Vej 35
2500 Valby

Tlf. 4171 5400
post@energitilsynet.dk
www.energitilsynet.dk

4. Energiprisudvalgene har i konkrete tilfælde, i forbindelse med, at afgørelse er blevet truffet, på forhånd taget stilling til om, hvorvidt eventuel klage skulle tillægges opsættende virkning.
5. Klagemyndigheden tager selvstændigt stilling til eventuel anmodning om, hvorvidt klage skal have opsættende virkning, men myndigheden, der har truffet afgørelsen, kan ytre sig vedrørende spørgsmålet.
6. Efter dansk rets almindelige regler vil anke medføre opsættende virkning, såfremt **efterkommelse af afgørelsen indebærer, at klageren "lider uoprettelig skade"**. Der skal altså foreligge særlige omstændigheder for at fravige den almindelige regel om, at klage ikke har opsættende virkning, men det er en konkret individuel vurdering fra sag til sag. Der kan ikke opstilles nogen facitliste.
7. Når der skal træffes beslutning om opsættende virkning må hverken myndighedens afgørelse eller klageinstansens senere afgørelse/ kendelse gøres illusorisk.
8. Er der eksempelvis truffet afgørelse om, at nærmere afgivne kontraktforhold *ikke* skal hemmeligholdes, men kan offentliggøres, og denne afgørelse ankes med anmodning (fra den part, der begærer hemmeligholdelse) om opsættende virkning, må anmodningen nødvendigvis imødekommes, for ikke at gøre en senere kendelse, der op hæver afgørelsen, indholdsløs og illusorisk.
9. Og omvendt: Er der eksempelvis truffet afgørelse om, at der - trods manglende betaling for aftaget fjernvarme, der principielt berettiger til afbrydelse - (alligevel) *ikke* må ske afbrydelse af varmeforsyningen til en større bebyggelse, der er registreret som én kunde, og som kan afskæres fra forsyning, ved et enkelt indgreb ved måleren, kan anmodning om opsættende virkning fra den part, der ellers er i "sin gode ret" til at fordr afbrydelse ikke imødekommes.
10. Anmodningen kan ikke imødekommes, fordi imødekommelse indebærer, at forsyningen afbrydes, og hvis ankeinstansen stadfæster afgørelsen, bliver denne indholdsløs og illusorisk, og den enkelte forbruger afskæres fra at vurdere muligheden for etablering af individuel tilslutning i overensstemmelse med afgørelsens intentioner.
11. I forbindelse med stillingtagen til, om det er rimeligt at imødekomme en anmodning om opsættende virkning, må også vurderes og tages hensyn til, om der fra den begærende parts side, kan ligge et ønske om at *trænere* (forhale) den i første instans truffede afgørelse.
12. Det synspunkt har været fremført, at såfremt den påståede uoprettelige skade, kan oprettes ved simpel pengebetaling, skal opsættende virkning som udgangspunkt afslås, men hvis opsættende virkning kan få uoverskuelige økonomiske konsekvenser for en forbruger må, afgørelse, der beskytter forbrugeren, følges.

13. En afgørelse om, at et forhold er fundet urimeligt, sammenkoblet med at forhandlinger mellem energiprisudvalget og en part om ændring af priser og levevilkår skulle indledes, har ikke begrundet opsættende virkning. Dvs. at selv om udvalget er gået ind i en drøftelse (der måske kan være vanskelig og langtrukket) indebærer dette ikke, at den trufne afgørelse ikke skal følges.

14. Monopolankenævnet har i en konkret situation - som begrundelse for opsættende virkning - godtaget en parts påstand om, at muligheden for at opretholde den eksisterende kollektive varmforsyning inden for området ikke måtte forspildes. I følge afgørelsen var bindingsperiode og aftagepligt fundet urimelig. Afgørelsen er truffet i marts 1985, dvs. på et tidspunkt, hvor spørgsmålet om aftagepligt og bindingsperioder var uafklaret. I juni 1985 ophævede Landsretten en afgørelse, der krævede vedtægtsbestemmelser om bindingsperiode ophævet. Først i april 1987 cementerede Højesteret, at bindingsperioder er urimelige. Ankenævnets afgørelse f.s.v.a. opsættende virkning kan meget vel have baggrund i denne uafklarede situation.

15. Anmodning om opsættende virkning er blevet afslået i tilfælde, hvor afgørelsen alene forholdt sig til en *eventuel* handling, uagtet forbrugere kunne opfatte afgørelse på anden måde som definitivt pligt til at handle.

16. Sekretariatet har i en sag fra februar 1991 efter aftale med formandskabet for Gas- og varmeprisudvalget konkret tilkendegivet, at man ikke havde indvendinger imod at give opsættende virkning, i en ankesag, der alene vedrørte det principielle spørgsmål om udvalgets kompetenceområde.

17. I forbindelse med en afgørelse fra september 1989 om udstedelse af påbud om ændring af et varmeværks vedtægtsbestemmelser, blev fra Gas- og varmeprisudvalgets side tilkendegivet, at udvalget ved eventuel anke ikke havde indvendinger imod at klagen blev pålagt opsættende virkning.

18. Sekretariatet har i september 1992 i en sag om prisfastsættelse af affaldsvarme tilkendegivet, at man ikke havde indvendinger imod, at klage blev tillagt opsættende virkning.

19. ANKENÆVNS-KENDELSER OM OPSÆTTENDE VIRKNING, HVOR KENDELSEN INDEHOLDER BEMÆRKNINGER TIL DET REJSTE SPØRGSMÅL:

6. mar 1985	<p>Anke over en afgørelse - hvorefter det var fundet urimeligt, at der i leveringsbestemmelserne for et kommunalt fjernvarmeværk var fastlagt dels en 20-årig bindingsperiode, dels pligt til at aftage hele varme-forbruget fra værket i perioden - tillagt opsættende virkning.</p> <p>Nævnet henviser blot til "de foreliggende særlige omstændigheder", dvs. forklaringen fortaber sig lidt i det dunkle. Ifølge udvalgets afgørelse af 3. december 1984 er en tinglyst deklARATION, der fastsatte en bindingsperiode på 20 år og forpligtelse til at aftage det samlede forbrug af varme fra værket, fundet urimeligt. Værket har som begrundelse for opsættende virkning henvist til at muligheden for en opretholdelse af den gældende kollektive varmeforsyning inden for området ikke må forspildes. Denne begrundelse har nævnet så taget til sig. Udvalgets næstformand udtalte på mødet den 22. april 1985, at afgørelsen var til at "leve med" og pegede på at man måske ikke automatisk skulle henholde sig til den almindelige regel i monopolloven, om at anke ikke havde opsættende virkning</p>
31.maj 1991	<p>Nævnet fandt ikke grundlag for et tillægge anke over en afgørelse, hvorefter det var fundet urimeligt at en kommunal varmeforsyning afbrød forsyningen til hele den pågældende bebyggelse, før parcelhusejerne havde haft mulighed for at overveje forslag til individuel tilslutning, opsættende virkning. Nævnet "tager navnlig i betragtning, at den forfaldne restance kun udgjorde godt 20.000 kr." Til støtte for påstanden om opsættende virkning havde forsyningen anført, at der ville gå flere måneder før individuel tilslutning i givet fald ville kunne gennemføres, og manglende adgang til at afbryde leverancerne ville påføre forsyningen meget betydelige tab. Grundejerforeningen, dvs. den samlede bebyggelse var tilsluttet som én kunde. Efter udvalgets opfattelse ville opsættende virkning gøre afgørelsen illusorisk. Endvidere skulle afgørelsen kun gælde indtil forhandlinger om individuel tilslutning var tilendebragt. Baggrunden for parcelhusejernes manglende indbetalinger var at grundejerforeningen, bestående af en bebyggelse på i alt 170 husstande, der havde været kunde hos værket, var gået konkurs på grund af uregelmæssigheder i forvaltningen, og forbrugerne havde mistillid til bestyrelsens forvaltning af indbetalingerne.</p>
19.nov 1991	<p>Ankenævnet fandt - således som sagen fandtes belyst - ikke fornødent grundlag for i medfør af § 7 i bekendtgørelse om Konkurrenceankenævnet at bestemme, at klage over afgørelsen - hvorefter udvalget har bestemt til hvilken kurs, en eventuel tvangsindløsning af aktier kunne ske - tillægges opsættende virkning. Klageren havde anført, at man risikerede, at en del aktionærer troede sig forpligtet til at sælge allerede nu, således at skadevirkningen ville blive ganske betydelig, hvis tvangsindløsningen ikke blev suspenderet. Udvalget havde ikke givet tilladelse til selve tvangsindløsningen, men alene bestemt til hvilken kurs en eventuel tvangsindløsning skulle ske. Dette er bestemt ud fra, at kursen har en prispåvirkende effekt på selskabets elpriser.</p>
3. jun. 1993	<p>Ankenævnet fandt - efter det foreliggende - ikke grundlag for at fravige hovedreglen, om at anke ikke har opsættende virkning. Ifølge afgørelsen fundet urimeligt at forsyningen, i forbindelse med overgang til tidstariffer havde nægtet at etablere overgangsordning for en fiskevirk-somhed, og der skulle optages forhandlinger med forsyningen med henblik på at opnå en overgangsordning. Forsyningen har anført, at det vil være uhensigtsmæssigt og i givet fald unødvendigt at optage for-handlinger om etablering af en overgangsordning, medens spørgsmålet</p>

	om rimeligheden heri verserer. Udvalget havde ved afgørelsen lagt vægt på, at der var tale om en betydelig stigning i eludgifterne, og at der derfor måtte gives aftagerne tid til at tilpasse sig den ændrede tarifering. Det blev endvidere anført, at det udelukkende drejer sig om et betalings spørgsmål. Næstformanden anførte at det var op til forsyningen, at foreslå det nærmere indhold i en overgangsordning.
22. jun. 1998	Ankenævnet har 23. dec. 1997 tillagt anke opsættende virkning, i et tilfælde, hvor udvalget havde fundet, at en kontrakt om kraftudveksling (Norgesaftalen) var omfattet af elforsyningslovens anmeldelsesbestemmelser. Sekretariatet havde meddelt, at man ikke havde indvendinger imod, at anken havde opsættende virkning. I følge kendelsen fandt nævnet, at aftalen var omfattet af elforsyningslovens anmeldelsesbestemmelser. Nævnet fandt ikke grundlag for en fortolkning af lovens bestemmelser, således at alene en del af det anmeldelsespligtige som udgangspunkt var offentligt tilgængeligt. Udvalget skulle derefter tage stilling til, om aftalen eller dele af denne kunne undtages fra offentliggørelse.
8. apr. 1999	Nævnet har meddelt afslag på anmodning om opsættende virkning ved anke over afgørelse, hvorefter prisen for biogas, leveret til Lemvig Kraftvarme, skulle fastsættes som den laveste af 1) omkostningsbestemt pris i biogasanlægget eller 2) hvad gennemsnits pris hos Lemvig Varmeværk kunne beregnes til, hvis hele produktionen blev fremstillet på varmeværket. Afgørelsen ophæves. Ikke givet pålæg. Kendelsen af 8. april 1999 indeholder ikke begrundelse for afslaget på anmodning om opsættende. Spørgsmålet er berørt i kendelse af 19. november 1998, hvor nævnet afviste en anmodning om opsættende virkning ud fra den begrundelse, at udvalget ikke havde givet pålæg om en ændring af prisen på biogas, men alene besluttet at indlede forhandlinger med henblik på fastlæggelse af den relevante substitutionspris, og at forhandlingerne ikke kunne medføre skadelige virkninger af en art, der kunne begrunde, at klagen blev tillagt opsættende virkning.

SAGSFREMSTILLING

20. LOVBESTEMMELSER.

21. *Varmeforsyningsloves* (lov nr. 382) § 23 j. "Et forbrugerrepræsentantskab efter § 23 i, stk. 1, skal vælges første gang senest seks måneder efter, at virksomheden ikke opfylder det i § 23 h nævnte indflydelseskrav. Forbrugerrepræsentantskabet vælger flertallet af virksomhedens bestyrelsesmedlemmer inden for en frist på fire uger.

22. *Stk. 2.* Virksomheden skal drage omsorg for at etablere et forbrugerrepræsentantskab efter § 23 i."

23. Bemærkninger til 2000-loven:

24. "Ifølge § 23 j, stk. 1 og 2, skal virksomheden sørge for at etablere et forbrugerrepræsentantskab efter § 23 i senest seks måneder efter, at virksomheden ikke opfylder indflydelseskravet i § 23 h. Har virksomheden søgt dispensation, jf. § 23 h, stk. 4, har **ansøgningen opsættende virkning** i relation til fristen på seks måneder. Et forbrugerrepræsentantskab efter § 23 j skal for bestående aktieselskabers vedkommende etableres ved ændring af aktieselskabets vedtægter."

25. *Elforsyninglovens* (lov nr.375/ 447) § 89 a. "Enhver med en væsentlig og individuel interesse i afgørelsen kan klage til Energiklagenævnet over de miljømæssige forhold i afgørelser i henhold til § 16, hvis afgørelserne tillige er omfattet af § 17.

26. -----

27. *Stk. 6.* Klage over en tilladelse til et projekt omfattet af stk. 1 har **ikke opsættende virkning** medmindre Energiklagenævnet bestemmer andet."

28. *Bekendtgørelse nr. 1032 af 17. december 1997 § 7.* Klage har **kun opsættende virkning** i det omfang, dette er fastsat i lovgivningen. Ankenævnet eller formanden på dets vegne kan dog bestemme, at en klage **tillægges opsættende virkning**.

29. GAS- OG VARMEPRISUDVALGETS AFGØRELSE.

30. **Den 6. september 1982** blev under meddelelser fra direktøren omtalt, at Direktoratet har behandlet en klage over, at **Hinnerup kommune** pr. 1. januar 1982 har gennemført en omlægning af varmetarifferne, hvorved 30 % af olieudgifterne samt hele eludgiften overføres fra at blive opkrævet via den variable afgift til den faste afgift.

31. Kommunen har i den forbindelse bl.a. gjort gældende, at olieandelen på 30 % ikke overstiger det faktiske varmetab i ledningsnettet.

32. Direktoratet har ved skrivelse af 30. april 1982 meddelt kommunen, at den nye tarif strider mod den af udvalget anlagte foreløbige retningslinier.

33. Hinnerup kommune har herefter ved skrivelse af 4. juni 1982 anket denne afgørelse og anmodet om, at anken tillægges **opsættende virkning**, således at de gældende takster kan anvendes, indtil ankenævnets kendelse foreligger.

34. Under henvisning til ændringen af varmforsyningsloven har **direktoratet meddelt kommunen og ankenævnet**, at bl.a. det i den konkrete sag rejste spørgsmål forelægges udvalget på ny med henblik på en efterprøvning af de nye bestemmelser. Endvidere, **at direktoratet ikke på daværende tidspunkt agtede at tage yderligere skridt med henblik på at sikre at afgørelsen efterkommes.**

35. Hinnerup kommune har senere fremlagt en rapport fra Jydsk Teknologisk Institut, der ikke er indgået i det materiale, der har ligget til grund for direktoratets afgørelser.

36. Direktoratet agter at indkalde kommunen til en forhandling med henblik på en afklaring af dette dokumentationsmateriale. Drøftelserne vil i øvrigt afhænge af resultatet af udvalgets behandling af det spørgsmål, der er rejst under punkt 9 på dagsordenen.

37. **Den 15. februar 1983** blev under meddelelser fra direktøren omtalt. Siden sidste udvalgs møde var derudover indbragt en række nye sager for ankenævnet.

38. I mødet den 6. december 1982 behandlede udvalget en forespørgsel fra **Hobro Varmeværk**, om man kunne tiltræde en vedtægtsændring, hvorefter værket kunne beregne sig andre priser over for de af værkets aftagere, som havde installeret alternative opvarmningskilder.

39. Udvalget vedtog at meddele Hobro Varmeværk, at det er urimeligt, jfr. varmforsyningslovens § 28, stk. 4 og 5, at ansætte højere faste afgifter for forbrugere med andre opvarmningsformer uanset, at forbrugsafgiften samtidig nedsættes.

40. Denne afgørelse har Hobro Varmeværk ved skrivelse af 11. januar 1983 indanket for monopol-ankenævnet.

41. Da anke over udvalgets afgørelse **ikke har opsættende virkning** har direktoratet samtidig bedt varmeværket om en forhandling om hvordan udvalgets afgørelse kan efterkommes.

42. **Den 15. februar 1983** blev endvidere under meddelelser fra direktøren omtalt at udvalget i mødet den 6. december 1982 behandlede en klage fra John Berg, Horsens, i anledning af, at **Dagnæs-Bækkelund Varmeværk** havde meddelt ham afslag på en ansøgning om installation af en varmepumpe.

43. Varmeværket begrundede afslaget med henvisning til vedtægternes bestemmelser om aftagepligt.

44. Udvalget vedtog at meddele Dagnæs-Bækkelund Varmeværk og klageren, at det er urimeligt, jfr. varmforsyningslovens § 28, stk. 4 og 5, at forbyde aftagerne at installere og anvende andre opvarmningskilder, når disse ikke teknisk set påfører forsyningsvirksomhederne gener.

45. Denne afgørelse har Dagnæs-Bækkelund Varmeværk ved skrivelse af 11. januar 1983 indanket for monopol-ankenævnet.

46. Da anke over udvalgets afgørelse **ikke har opsættende virkning** har direktoratet samtidig bedt varmeværket om en forhandling om hvordan udvalgets afgørelse kan efterkommes.

47. **Den 14. marts 1983** blev under meddelelser fra direktøren omtalt at udvalget i mødet den 6. december 1982 behandlede en forespørgsel fra **Hobro varmeværk**, om man kunne tiltræde en vedtægtsændring, hvorefter værket kunne beregne sig andre priser over for de af værkets aftagere, som havde installeret alternative opvarmningskilder.

48. Udvalget vedtog at meddele Hobro varmeværk, at det er urimeligt, jfr. varmforsyningslovens § 28, stk. 4 og 5, at ansætte højere faste afgifter for forbrugere med andre opvarmningsformer uanset, at forbrugsafgiften samtidig nedsættes.

49. Denne afgørelse har Hobro Varmeværk ved skrivelse af 11. januar 1983 indanket for monopol-ankenævnet, jfr. omtalen på udvalgmødet den 7. februar 1983.

50. Da anke over udvalgets afgørelse **ikke har opsættende virkning** havde direktoratet derefter bedt varmeværket om en forhandling om, hvordan udvalgets afgørelse kan efterkommes.

51. Hobro Varmeværk har herefter ved skrivelse af 17. februar 1983 til udvalget anmeldt ændrede takster som imødekommer udvalgets indvendinger mod de hidtil anmeldte takster.

52. **Den 22. april 1985** blev under meddelelse fra direktøren nævnt, omtalen i direktørens meddelelser på udvalgets møde den 11. februar 1985 om, at **Greve kommune** havde anket en af direktoratet truffen afgørelse. Direktoratet havde i overensstemmelse med udvalgets retningslinier fundet det urimeligt, at Greve kommune i vedtægterne for de kommunale fjernvarmeværker har en bestemmelse, der dels fastsætter en 20-årig bindingsperiode, og dels påbyder forbrugerne at aftage hele sit varmeforbrug i bindingsperioden.

53. I klageskriftet af 23. januar 1985 havde Irs. Aage Spang-Hanssen på vegne af Greve kommune nedlagt påstand om, at ankenævnet som en foreløbig foranstaltning fastsatte en sådan frist for gennemførelsen af Gas- og Varmeprisudvalgets afgørelse, at muligheden for en opretholdelse af den gældende kollektive varmforsyning inden for området ikke forspildtes. Det vil sige, at **anken tillagdes opsættende virkning**.

54. Direktoratet havde, jfr. monopollovens § 18, henstillet, at ankenævnet **afviste klagerens begæring om en udsættelse**.

55. Ved kendelse af 6. marts 1985 bestemte ankenævnet at ikrafttrædelsen af Gas- og Varmeprisudvalgets pålæg af 3. december 1984 **udsættes indtil ankesagen er afgjort**.

56. **Den 22. april 1985** kommenterede Næstformanden de tre ankenævnskendelser, som alle gik udvalget imod. Han fandt, at de var til at "leve med". I forbindelse med kendelsen vedrørende **Greve** pegede næstformanden på, at man måske **ikke automatisk skulle henholde sig til den almindelige regel i monopolloven om, at anke ikke har opsættende virkning**. Han fremhævede, at **anke efter dansk rets almindelige regler vil medføre opsættende virkning**, såfremt efterkommelse af afgørelsen indebærer, at klageren "lider uoprettelig skade". Næstformanden undrede sig over kendelsen vedrørende **Hinnerup kommunale Varmeforsyning**. Der var ikke fra ankenævnets side givet egentlig begrundelse for at afvige fra en række tidligere kendelser. Ankenævnet havde blot fundet, at der konkret måtte inddrages særlige momenter ved bedømmelsen og herefter - under hensyn til det beskedne antal forbrugere - ændret udvalgets afgørelse. Næstformanden hæftede sig ved, at der formentlig var tale om det mindste varmeværk med en produktion på 2 TJ. Ankenævnet havde tidligere indtaget det modsatte standpunkt i sagen med **Løvel Varmeværk**, de har en produktion på 7 TJ, og på den baggrund fandt han ikke, at kendelsen kunne få nævneværdig betydning for udvalgets fremtidige stillingtagen.

57. **Den 22. juli 1985** behandlede udvalget en klage fra Hobro Varmeværk over **I/S Fællesforbrændingens** prisfastsættelse for 1985.

58. Klagen vedrørte dels spørgsmålet om tidspunktet for Fællesforbrændingens prisansøgning for 1985, dels spørgsmålet om forbrændingsanlæggets eventuelle overkapacitet og dels en række indvendinger mod forskellige poster i 1985-budgettet, herunder indregningen af Fællesforbrændingens beregnede underskud på varmeproduktionen i årene 1982-83. Endelig fastsættelsen af den oliepris, der indgik i beregningen af den maksimale varmepris.

59. Fællesforbrændingen havde fremsendt en redegørelse til udvalget i anledning af klagen. Heri anførte selskabet sine bemærkninger til Hobro Varmeværks enkelte kritikpunkter. Selskabet anførte bl.a. for så vidt angik indregningen af underskuddene for 1982-83, at man mente sig berettiget hertil, idet man forventede at vinde ankesagen om udvalgets tidligere meddelte afslag vedrørende indregningen af denne omkostning i de fremtidige priser.

60. **Udvalget vedtog** at meddele Hobro Varmeværk og Fællesforbrændingen, at Fællesforbrændingens prisansøgning for 1985 først har gyldighed fra anmeldelsestidspunktet den 18. marts 1985.

61. **Videre vedtog** udvalget, at det ikke kan accepteres, at Fællesforbrændingen indregner anlægsgifter til et halmlager og en kontorbygning fuldt ud i 1985-budgettet.

62. Endvidere **vedtog udvalget**, at det er urimeligt, at Fællesforbrændingen indregner varmens beregnede underskud fra 1982-83 i budgettet for 1985, jfr. udvalgets afgørelse på mødet den 10. december 1984

63. **Udvalget vedtog** videre, at det er urimeligt, såfremt den af Fællesforbrændingen beregnede maksimale varmepris overstiger Hobro Varmeværks egen alternativomkostninger. I den forbindelse skal der tages hensyn til såvel Hobro Varmeværks mistede rabatter på olie køb som de af varmeværket dokumenterbare ulemper ved, at Fællesforbrændingen ikke er grundlastenhed.

64. Endelig **vedtog udvalget**, at man ikke har indvendinger mod Fællesforbrændingens principper for beregningen af varmeprisen for 1985, jfr. udvalgets afgørelse af 10. december 1984.

65. Direktoratet bemyndigedes til at forhandle med Fællesforbrændingen om en nedsættelse af den omkostningsbestemte og den maksimale varmepris for 1985 i overensstemmelse hermed. I forhandlingen inddrages også spørgsmålet om prisen for deponering af slagger.

66. Ved denne afgørelse lagde udvalget bl.a. til grund, at der ikke kunne rejses principielle indvendinger mod Fællesforbrændingens prisanmeldelse for 1985, herunder kunne det ikke kritiseres, at selskabet anvendte olieprisen incl. afgifter ved beregningen af den maksimale varmepris. Udvalget måtte dog i den forbindelse forudsætte, at den beregnede maksimalpris ikke oversteg Hobro Varmeværks egne omkostninger pr. produceret Gcal ved den alternative produktion på grundlag af olie. I december 1984 vedtog udvalget, at de af varmeværket dokumenterbare ulemper ved, at Fællesforbrændingen ikke var grundlastenhed, burde afhjælpes. Udvalget fandt, at dette for tydelighedens skyld burde gentages i nærværende afgørelse. Konkret fandt udvalget, at det var urimeligt, at Fællesforbrændingen i sit budget for 1985 indregnede underdækningen for årene 1982 og 1983, idet udvalget på mødet i december 1984 meddelte afslag på, at denne underdækning kunne indregnes i de fremtidige priser. Da anke af udvalgets afgørelse **ikke havde opsættende virkning**, måtte en eventuel indregning af denne underdækning afvente ankenævnets kendelse.

67. Et medlem bemærkede under sagens behandling, at man ikke skulle godkende Fællesforbrændingens prisanmeldelse, førend Fællesforbrændingen var blevet enig med direktoratet om at bringe de nævnte ulemper til ophør.

68. **Den 29. august 1988** blev under meddelelser fra direktøren omtalt, at udvalget den 25. april 1988 vedtog at meddele **Ålborg kommunes Varmeforsyning**, at udvalget på det foreliggende grundlag anså det for urimeligt, at varmforsyningen ikke afregningsmæssigt korrigerede for de forskelle i målingen af forbruget, der skyldes målernes placering.

69. Denne afgørelse har Ålborg kommunes Varmeforsyning indbragt for ankenævnet.

70. Kommunen har endvidere **anmodet om opsættende virkning** for Gas- og Varmeprisudvalgets afgørelse under ankesagens behandling, idet der er henvist til, at afgørelsen vil medføre ændringer i tekniske installationer, herunder flytning af målere, med deraf følgende store omkostninger.

71. Direktoratet har meddelt, at **såfremt en afgørelse skal have opsættende virkning** bør der foreligge sådanne særlige omstændigheder for at fravige lovens almindelige regel om, at klage til nævnet ikke har opsættende virkning.

72. Udvalgets afgørelse vedrører alene korrektioner ved forbrugsafregningen. Der er således ikke, som anført af kommunen, tale om at afgørelsen indebærer tekniske ændringer.

73. På denne baggrund er det meddelt kommunen, at anmodningen er afslået.

74. Ved skrivelse af 20. juli 1988 har Ålborg Kommune meddelt, at kommunen har indledt en undersøgelse af, hvordan der fremskaffes en korrektionsfaktor for afregningen af de forskelle i forbruget, der kan henføres til målernes placering.

75. Det er meddelt kommunen, at udvalget forventer, at den omtalte undersøgelse foreligger afsluttet inden den 1. oktober 1988.

76. **Den 4. september 1989** behandlede udvalget forbrugerindflydelse i **Farum Fjernvarme A.m.b.a.** (2. behandling).

77. På udvalgsrådet den 3. april 1989 behandlede spørgsmålet om Farum Fjernvarmes (FF) vedtægtsbestemmelser, for så vidt angår forbrugerindflydelse og repræsentationsbestemmelser.

78. Udvalget fandt ved behandlingen af sagen, af FF's nugældende vedtægters § 12, stk. 5, vedrørende stemmefordeling og § 13, stk. 1, vedrørende fordelingen af bestyrelsespladserne, måtte anses for urimelige. Direktoratet blev bemyndiget til at optage forhandling med FF med henblik på en ændring af de urimelige forhold.

79. De efterfølgende forhandlinger var endt uden resultat. FF's bestyrelse havde henholdt sig til, at man ikke mente at have mandat til at indgå i en egentlig forhandlingsrunde med udvalget. I øvrigt bestred bestyrelsen udvalgets kompetence til indgreb i varmeværkets vedtægter vedrørende de pågældende forhold.

80. **Udvalget vedtog** i henhold til varmemforsyningslovens § 28, stk. 4, at meddele Farum Fjernvarme A.m.b.a. pålæg om at ændre værkets vedtægter, således at der tillægges lejerne i de tilsluttede boligselskaber og øvrige udlejningsejendomme indflydelse på linje med parcelhusejerne/andelshaverne, dels ved at give den enkelte lejer stemmeret på generalforsamlinger, dels ved at ændre bestyrelsessammensætningen således, at lejerne vælger mindst lige så mange repræsentanter som parcelhusejerne. Ved den vedtægtsbestemte stemmefordeling på generalforsamlingen må ingen af de to grupper på forhånd have mulighed for at opnå det til vedtægtsændringer fornødne kvalificerede flertal.

81. Uden at udelukke andre måder, hvorpå dette pålæg kunne opfyldes, tilkendegav udvalget, at pålægget ville kunne opfyldes ved at ændre værkets vedtægter således:

82. 1) § 12, stk. 5:

83. a) Som nyt 2. pkt. indføres: Den enkelte lejer i de tilsluttede boligselskaber og øvrige udlejningsbyggerier har 1 stemme.

84. b) I 2. pkt. (der bliver 3. pkt.) indsættes efter "flere ejere": eller lejligheden flere lejere.

85. c) I 3. pkt. (der bliver til 4. pkt.) indsættes efter "en andelshaver": eller en lejer.

86. 2) § 12, stk. 6: I 2. pkt. ændres "en andelshaver" til "en fremmødt stemmeberettiget".

87. 3) § 12, stk. 8: I pkt. a), b), c) og e) ændres 2/3 til 3/4. 4) § 13, stk. 1: Efter "7 medlemmer" sættes punktum og den derefter følgende tekst erstattes af: 6 medlemmer plus 4 suppleanter vælges på generalforsamlingen, heraf 3 medlemmer plus 2 suppleanter af andelshaverne, 3 medlemmer plus 2 suppleanter af lejerne, mens 1 medlem plus 1 suppleant udpeges af Farum Byråd.

88. 5) § 13, stk. 2:

89. a) I 1. pkt. ændres "2 år, således at hvert år afgår 2 medlemmer" til: 1 år.

90. b) I 2. pkt. ændres "2 bestyrelsesmedlemmer og 2 suppleanter" til: 1 bestyrelsesmedlem og 1 suppleant.

91. c) Den resterende tekst, 3.-6. pkt. udgår.

92. 6) § 13, stk. 3:

93. a) 1. pkt. ændres til: Valgbar til bestyrelsen er enhver person der er stemmeberettiget som andelshaver eller lejer.

94. b) 2. pkt. udgår.

95. Endvidere **vedtog udvalget**, at pålægget skulle være efterkommet inden udgangen af 1989. Blev pålægget indbragt for Monopol-ankenævnet inden 4 uger, **blev anken tillagt opsættende virkning**.

96. Afgørelsen blev truffet ved afstemning.

97. For afgørelsen stemte 8 medlemmer. Imod afgørelsen stemte 4 medlemmer. Et medlem stemte hverken for eller imod. De medlemmer, der stemte imod, fandt, at pålægget lå udenfor udvalgets kompetenceområde.

98. Danske Fjernvarmeværkers Forenings repræsentant ønskede at få ført følgende synspunkter til protokol.

99. "Det ligger helt udenfor udvalgets kompetence, at meddele et varmeværk pålæg om at ændre stemmereglerne i varmeværkets vedtægter. Udvalget kan alene i en situation som den foreliggende pålægge varmeværket eventuelt at ændre priser og tariffer, såfremt bestyrelsens sammensætning har aktualiseret sig i urimeligheder.

100. I øvrigt skal udvalget ikke meddele så deltaljerede pålæg om vedtægtsændringer. Endelig vil et pålæg som det foreliggende i sin konsekvens skabe helt uoverskuelige forhold. Der tænkes på den situation, hvor der også tillægges lejere i private udlejningsejendomme stemmeret. Det må være den økonomisk ansvarlige, der er medbestemmende, ligesom det er afgørende, at dispositioner, der har økonomisk konsekvens for ejeren, alene træffes af denne".

101. **Den 13. november 1989** blev under meddelelser fra direktøren omtalt udvalgets behandling den 3. april og 4. september 1989 af spørgsmålet om **Farum Fjernvarmes** vedtægtsbestemmelser for så vidt angår forbrugerindflydelse og repræsentationsbestemmelser.

102. På mødet den 4. september 1989 vedtog udvalget, at meddele Farum Fjernvarme pålæg om at ændre værket vedtægter således, at der tillagdes lejerne i tilsluttede boligselskaber indflydelse på linie med tilsluttede andelshavere/parcelhusejere.

103. Endvidere vedtog udvalget, at pålægget skulle være efterkommet inden udgangen af 1989. Blev pålægget indbragt for Monpol-ankenævnet inden 4 uger, **blev anken tillagt opsættende virkning.**

104. Ved skrivelse af 24. september 1989, altså indenfor 4 ugers fristen, havde hr. advokat M. Skjøde Knudsen på vegne Farum Fjernvarme indbragt udvalgets skrivelse for ankenævnet.

105. **Den 11. februar 1991** var til medlemmerne udsendt et notat vedrørende **Svendborg kommunale Gasforsynings leveringsbestemmelser - fast afgift.**

106. I notatet var redegjort for en sag med Svendborg kommunale Gasværk.

107. Ved skrivelse af 20. juni 1990 til Svendborg kommunale Gasværk blev det fra sekretariatet på udvalgets vegne meddelt, at værket leveringsbestemmelser i henhold til varmforsyningsloven (nu § 21, stk. 4) var ugyldige og ikke ville kunne håndhæves overfor forbrugerne.

108. Foreningen Dansk Gas havde på vegne af Svendborg kommunale Gasværk anket afgørelsen til Konkurrenceankenævnet med påstand om, at varmforsyningslovens bestemmelser ikke var gældende for bygas til almindelig kogebrug. At sagen var anket, blev meddelt på udvalgets møde den 10. september 1990.

109. Ankesagen vedrørte således alene det principielle forhold om udvalgets kompetenceområde. Sekretariatet havde i sit indlæg til Konkurrenceankenævnet indstillet, at den på vegne af udvalget truffede afgørelse blev stadfæstet.

110. Den 17. december 1990 skrev kommunen til udvalget og ankenævnet **med anmodning om, at afgørelsen fik opsættende virkning**, indtil ankenævnet havde truffet afgørelse i kompetencespørgsmålet.

111. Sekretariatet havde efter aftale med formandskabet meddelt Svendborg Kommune og ankenævnet, at man **ikke havde indvendinger imod at give opsættende virkning.**

112. **Den 6. maj 1991** blev under meddelelser fra direktøren omtalt, at **Karlebo Kommune** i 1978 havde indgået en aftale om kollektiv levering af varme til Grundejerforeningen Lergravsparken.

113. Grundejerforeningen var gået konkurs i november 1990 på grund af uregelmæssigheder i administrationen.

114. Parcelhusejerne havde herefter ikke haft tiltro til en bestyrelses forvaltning af bl.a. a conto indbetalinger for varmforsyning og havde i første omgang ønsket at betale direkte til kommunen. Derefter havde de ønsket at overgå til individuel tilslutning til varmforsyningen.

115. Forhandlinger om disse krav havde ikke ført til noget resultat, idet kommunen havde stillet krav om, at den nyetablerede grundejerforening indtrådte i den konkursramte grundejerforenings aftale.

116. Der var i løbet af foråret opstået en betydelig restance på grund af parcelhusejernes ulyst til at betale til bestyrelsen og ændrede betalingsterminer. Kommunen havde den 27. marts i år stillet krav om indbetaling af alle restancer samt en sikkerhedsstillelse på 360.000 kr. Såfremt dette ikke skete, ville der blive afbrudt for varmforsyningen til hele grundejerforeningen den 8. april 1991.

117. Den 5. april havde sekretariatet - efter aftale med formandskabet - givet kommunen påbud om ikke at afbryde for varmforsyningen den 8. april 1991. Herved havde sekretariatet forudsat at parterne ville gennemføre forhandlinger, der kunne føre til en løsning, som sikrede de fortsatte leverancer og betaling herfor inden månedens udgang.

118. Kommunen havde anket denne afgørelse og havde **anmodet ankenævnet om, at anken blev tillagt opsættende virkning. Ankenævnet havde ikke fundet grundlag for at tillægge anken opsættende virkning.**

119. Disse forhandlinger havde ikke ført til noget resultat, og kommunen ville afbryde varmforsyningen den 1. maj 1991. Samtidig havde kommunens tekniske forvaltning sendt et forslag til individuel tilslutning til bedømmelse i udvalget. Dette forslag var i orden. Restancen var i øvrigt mindsket betydeligt, således at den pr. 30. april 1991 var på 20.000 kr. i alt for de 170 husstande.

120. Sekretariatet havde herefter meddelt kommunen, at en samlet overgang fra kollektiv til individuel tilslutning ikke ville være urimelig. Det ville derimod være urimeligt at afbryde varmforsyningen inden den enkelte parcelhusejer havde haft mulighed for at tage stilling til tilslutningsforslaget. Sekretariatet havde indkaldt kommunen til forhandlinger om dette forslag. Kommunen havde dags dato indbragt denne sidste afgørelse for ankenævnet.

121. **Den 23. september 1991** blev under meddelelser fra direktøren omtalt en ankekendelse vedrørende **Karlebo kommunale Fjernvarmforsyning.**

122. På udvalgmødet i maj blev orienteret om, at den kommunale fjernvarmforsyning i Karlebo havde truet en grundejerforening med at afbryde forsyningen til i alt 170 parcelhuse.

123. Grundejerforeningen var tilsluttet som én kunde.

124. Grundejerforeningen var gået konkurs i november 1990 på grund af uregelmæssigheder i administrationen.

125. Parcelhusejerne havde herefter ikke haft tiltro til den ny bestyrelses forvaltning og havde i første omgang ønsket at betale direkte til kommunen. Derefter havde de ønsket at overgå til individuel tilslutning til varmforsyningen.

126. Kommunen havde stillet krav om, at den nyetablerede grundejerforening indtrådte i den konkursramte grundejerforenings aftale.

127. Der var i løbet af foråret opstået en betydelig restance, og kommunen stillede den 27. marts krav om indbetaling af alle restancer samt en sikkerhedsstillelse på 360.000 kr. Såfremt dette ikke skete, ville der blive afbrudt for varmforsyningen til hele grundejerforeningen den 8. april 1991.

128. Den 5. april havde sekretariatet - efter aftale med formandskabet - givet kommunen påbud om ikke at afbryde for varmforsyningen. Sekretariatet forudsatte, at parterne ville gennemføre forhandlinger, der kunne føre til en løsning inden månedens udgang.

129. Kommunen ankede denne afgørelse **med anmodning om, at anken blev tillagt opsættende virkning. Dette fandt ankenævnet ikke grundlag for.**

130. Forhandlingerne havde ikke ført til noget resultat. Kommunen ville derfor afbryde varmforsyningen den 1. maj 1991. Samtidig havde kommunens tekniske forvaltning sendt et forslag til individuel tilslutning til bedømmelse i udvalget. Restancen var i øvrigt mindsket betydeligt, pr. 30. april 1991 var den på 20.000 kr.

131. Sekretariatet meddelte herefter kommunen, at en samlet overgang fra kollektiv til individuel tilslutning ikke ville være urimelig. Det ville derimod være urimeligt at afbryde varmforsyningen, inden den enkelte parcelhusejer havde haft mulighed for at tage stilling til tilslutningsforslaget. Kommunen indbragte også denne sidste afgørelse for ankenævnet igen **med påstand om, at anken skulle tillægges opsættende virkning.**

132. Også denne gang fandt ankenævnet **ikke, at der var fornødent grundlag for at tillægge afgørelsen opsættende virkning.**

133. Efterfølgende har Karlebo Kommune indsendt de endelige vilkår for overgang til individuel tilslutning. Samtidig har kommunen anmodet om en udtalelse fra udvalget vedrørende spørgsmålet om at gennemføre en fogedforretning med henblik på at lukke for varmen til ejere, som ikke vil indgå i en individuel leveringsaftale.

134. **Den 17. december 1991** blev under meddelelser fra direktøren omtalt en hævet ankesag vedrørende **Karlebo Kommunes Fjernvarmforsyning.**

135. Udvalget var løbende blevet orienteret om en sag mellem den kommunale fjernvarmforsyning i Karlebo og bebyggelsen Øresundsparken.

136. Sekretariatet havde efter aftale med formandskabet to gange givet kommunen påbud om ikke at afbryde varmforsyningen til bebyggelsen.

137. Begge gange havde kommunen indbragt påbuddet for Konkurrenceankenævnet **med påstand om, at der blev tillagt opsættende virkning.**

138. Ankenævnet havde i delkendelser begge gange fundet, at der **ikke var forødet grundlag for at tillægge opsættende virkning.**

139. Karlebo Kommune havde den 25. november 1991 hævet ankesagen.

140. **Den 14. september 1992** blev under meddelelser fra direktøren omtalt en ankesag, **der medførte opsættende virkning.**

141. Udvalget havde i februar i 1992 på ny behandlet sagen om prisfastsættelse for **affaldsvarme i Kolding.**

142. På mødet i maj havde direktøren meddelt, at 5 af de 6 kommuner i affaldssamarbejdet havde indbragt udvalgets fornyede afgørelse for Konkurrenceankenævnet.

143. Efterfølgende har de advokater, der repræsenterede begge parter (de 5 samarbejdskommuner - og Kolding Kommune) anmodet ankenævnet om, at de indbragte klager over udvalgets afgørelse **blev tillagt opsættende virkning.**

144. Sekretariatet havde **svaret, at man ikke havde indvendinger imod, at de to klager blev tillagt opsættende virkning.** Sekretariatet havde endnu ikke hørt herom fra ankenævnet.

145. **Den 22. marts** 1993 behandlede udvalget klage over merbetaling i fiskeindustrivirksomhed ved overgang til treledstariffer.

146. Thyborøn Andels Fiskeindustri (TAF) havde klaget over, at **Nordvestjysk Elforsyning** (NOE) ikke havde etableret en overgangsordning i forbindelse med NOE's overgang til tidstariffer (treledstariffer). TAF havde først og fremmest begrundet sin klage med, at tarifomlægningen betød, at virksomhedens elregning ville stige fra ca. 4 mio. kr. til ca. 5 mio. kr.

147. NOE havde med virkning fra den 1. januar 1993 indført tidstarif for kunder med et forbrug på over 500.000 kWh om året. Overfor TAF og nogle få andre af disse storforbrugere havde NOE tidligere anvendt en særlig tarif, som nøje fulgte Vestkrafts effekt- og energipriser. For kunder med denne særlige tarif, havde NOE besluttet, at der ikke skulle etableres en overgangsordning.

148. Et medlem påpegede, at TAF før tarifomlægningen havde opnået meget gunstige priser, hvad man måtte tage hensyn til, når man fastlagde en overgangsordning. Stigningen det første år burde således være højere end de 10 pct., som var nævnt i TAF's klage.

149. Et andet medlem påpegede, at de 10 pct. var det tal, som var anbefalet af ELSAM.

150. Næstformanden anførte, at det var op til NOE at foreslå det nærmere indhold i en overgangsordning.

151. **Udvalget vedtog** at meddele Nordvestjysk Elforsyning og Thyborøn Andels Fiskeindustri A.m.b.a., at det måtte anses for urimeligt - jf. elforsyningslovens § 10, stk. 4 - at Nordvestjysk Elforsyning i forbindelse med overgangen til tidstariffer havde nægtet at etablere en overgangsordning for de aftagere, der hidtil havde været tariferet efter det samme princip som Thyborøn Andels Fiskeindustri. Sekretariatet bemyndigedes til at optage forhandlinger med Nordvestjysk Elforsyning med henblik på at etablere en overgangsordning.

152. Ved denne afgørelse lagde udvalget vægt på, at der var tale om en betydelig stigning i eludgifterne, og at der derfor måtte gives aftagerne tid til at tilpasse sig den ændrede tarifiering.

153. **Den 10. maj 1993** behandlede udvalget prisdifferentiering overfor institutionen Saxenhøj - **Sakskøbing Fjernvarmeselskab A.m.b.a.** (2. behandling).

154. Den 14. september 1992 behandlede udvalget en henvendelse fra den sociale institution Saxenhøj under Storstrømmens Amt vedrørende prisfastsættelsen for fjernvarme leveret fra Sakskøbing fjernvarmeselskab A.m.b.a. til institutionen.

155. Udvalget vedtog at meddele parterne, at de skulle forhandle sig frem til en pris, der indebar, at momsregistrerede kunder behandlede rimeligt ens.

156. Sekretariatet havde medio december 1992 ført forhandlinger med fjernvarmeselskabet, og efterfølgende havde fjernvarmeselskabet meddelt, at en prisdifferentiering over for institutionen Saxenhøj med 25 % og dermed en generel erhvervsrabatt på 25 % ville bevirke, at der ikke kunne opnås likviditetsmæssig balance før i år 2006. Selskabet konkluderede, at der ikke på nuværende tidspunkt var selskabsøkonomisk basis for en prisdifferentiering, medmindre der samtidig blev foretaget en prisforhøjelse over for de øvrige kunder.

157. Hvis rabatten blev reduceret til 20 % opnåedes positiv likviditet et år tidligere. Hvis rabatten øgedes til 30 % forsinkes positiv likviditet med et år.

158. Indførelse af erhvervsrabatt skulle finansieres via kassekreditten og det tidspunkt, hvor en generel prisnedsættelse kunne komme på tale, måtte udskydes med 3 til 5 år.

159. Et medlem henledte opmærksomheden på den verserende ankesag vedrørende tvangstilslutning af blokvarmecentraler/erhvervsvirksomheder, der var berammet til behandling i ankenævnet den 18. maj 1993 og fandt, at en afgørelse i denne sag burde afvente ankekendelsen.

160. Medlemmet understregede, at indførelse af en erhvervsrabatt ville medføre, at boligkunderne ville komme til at betale en højere varmepris og mente på baggrund heraf ikke, at der skulle pålægges en prisdifferentiering, men at udvalget burde vedtage at ens kunder skulle behandles ens.

161. Herved var der mulighed for at værket kunne afvikle erhvervsrabatten til Hotel Sakskøbing.

162. På linie hermed kunne udvalget revurdere tidligere udvalgsafgørelser vedrørende prisdifferentiering. Der var tale om forholdsvis få afgørelser.

163. Formanden var ikke enig i disse synspunkter. Ved tvangstilslutning til et halmfyret varmekværk måtte gives rabatter til erhvervs-kunder for ikke at stille disse dårligere end tidligere.

164. Formanden understregede, at værket ikke havde mange erhvervs-kunder, og at indførelse af en erhvervsrabat kun ville rykke en ellers mulig nedsættelse af prisen med 1-2 år.

165. Tvangstilslutning af nye kunder ville således under de anførte forudsætninger ikke stille de allerede tilsluttede aftagere dårligere.

166. Et andet medlem pointerede, at tvangstilslutning ikke umiddelbart måtte medføre, at den tvangstilsluttede fik varmen billigere end alternativprisen, men den tvangstilsluttede skulle på den anden side heller ikke betale mere.

167. Han pegede på, at erhvervsrabatter løbende skal justeres.

168. Næstformanden understregede, at kunderne ville blive behandlet ens ved at der prisdifferentieres og pointerede, at udvalget måtte påse, at varmekværket ikke misbrugte sin monopolstilling.

169. Han påpegede, at det revurderede projekt viste, at det oprindelige projekt ikke holdt.

170. Projektet burde revurderes hvert år på grundlag af indvundne erfaringer.

171. **Anke havde ikke opsættende virkning**, det vil sige, at der under alle omstændigheder skulle ageres i overensstemmelse med udvalgets beslutninger.

172. En erhvervsrabat på 0 kr. var uacceptabel.

173. Den foreliggende sag var efter hans opfattelse moden til afgørelse.

174. Et tredje medlem pointerede, at alle kunder efter hans opfattelse burde behandles ens og fandt ikke, at den omstændighed at der kun var få erhvervs-kunder kunne begrunde en prisdifferentiering.

175. Det første medlem fremførte, at en manglende vedtagelse om prisdifferentiering måtte medføre, at alle de tidligere afgørelser måtte revurderes.

176. Datoen for folketingsbeslutningen om tvangstilslutning måtte være afgørende, og der burde således her vedtages en prisdifferentiering.

177. Et fjerde medlem mente, at afgørelsen burde afvente behandlingen af ankesagen i nævnet den 18. maj dette år

178. Efter drøftelse blev et forslag fra Hans Carl Nielsen sat til afstemning.

179. Forslaget havde følgende indhold:

180. "Udvalget vedtager at meddele varmegærdet samt institutionen Saxenhøj, at der må indføres en generel erhvervsrabat således, at alle erhvervskunderne behandles ens - uanset, at tidspunktet for den påregnede/forventede nedsættelse af varmeprisen derved udskydes."

181. Forslaget blev efter afstemning vedtaget.

182. **Den 21. november 1994** blev under meddelelser fra direktøren omtalt, at **Dagnæs-Bækkelund Varmegærd a.m.b.a.** anker afgørelsen om efterkommelse af kendelse fra Konkurrenceankenævnet.

183. På udvalgets møde den 19. september 1994 behandlede sagen, hvor Dagnæs-Bækkelund Varmegærd havde nægtet at efterkomme en kendelse fra Konkurrenceankenævnet.

184. Udvalget vedtog at meddele varmegærdet, at det var urimeligt, at værdet i forbindelse med opfyldelse af vedligeholdelsespligt på en varmeveksler nægtede at afholde følgeudgifter for den berørte forbruger i overensstemmelse med ankenævnets kendelse i sagen.

185. Denne afgørelse indbragte Dagnæs-Bækkelund Varmegærd den 14. oktober 1994 for ankenævnet.

186. Den 2. november 1994 havde varmegærdet yderligere meddelt, at man ikke ønskede at deltage i den i varmeforsyningslovens § 21, stk. 5, foreskrevne forhandling, idet værdet ikke agtede at efterkomme udvalgets afgørelse fra mødet den 19. september 1994.

187. **Da klagen til ankenævnet ikke har opsættende virkning**, har sekretariatet herefter den 9. november 1994 meddelt varmegærdet pålæg om straks at efterkomme udvalgets afgørelse fra mødet 19. september 1994.

188. **Den 24. april 1995** blev under meddelelser fra direktøren omtalt **Farum Fjernvarme A.m.b.a.**'s anmodning om at anke udvalgets afgørelse af 27. februar 1995 **blev tillagt opsættende virkning.**

189. En henvendelse fra KAB over manglende forbrugerindflydelse i Farum Fjernvarme var senest blevet behandlet af udvalget den 27. februar 1995. Udvalget havde vedtaget at pålægge fjernvarmeselskabet at ændre § 5, stk. 1, i vedtægterne således, at gruppe I og gruppe II fik lige mange bestyrelsesmedlemmer og § 5, stk. 4, således at andelshavere ikke på forhånd var sikret formandsposten.

190. Det udbedte ændringsforslag var ikke blevet modtaget inden den fastsatte frist. Der blev derfor meddelt en yderligere kort frist samt oplyst, at såfremt fristen ikke blev overholdt, ville det blive indstillet, at der skulle pålægges dagbøder

191. Selskabets advokat havde herefter anmodet ankenævnet om, at anke af udvalgets afgørelse, der var meddelt den 1. marts 1995, **blev tillagt opsættende virkning**, indtil sagen var blevet afgjort af ankenævnet, og således at fjernvarmeselskabet ikke blev pålagt bøder.

192. Efter at ankenævnet hos sekretariatet havde indhentet en udtalelse, havde ankenævnet den 10. april 1995 meddelt varmeværkets advokat, at **nævnet ikke fandt grundlag for at tillægge klagen opsættende virkning**. Det var herefter sekretariatets hensigt - da ændringsforslag fortsat ikke var modtaget - at videreføre den påbegyndte procedure. Det vil sige, at såfremt udvalget ikke inden kort tid havde modtaget det udbedte, ville udvalget indstille til Miljø- og Energiministeren, at varmeværket blev pålagt dagbøder. Kopi af ankenævnets skrivelse af 10. april 1995 var blevet udsendt til medlemmerne.

193. **Den 25. september 1995** blev under meddelelser fra direktøren omtalt en sag vedrørende **Dagnæs-Bækkelund Varmeværk a.m.b.a.**

194. På mødet den 19. september 1994 havde udvalget behandlet en sag om Dagnæs-Bækkelund Varmeværk, der havde nægtet at efterkomme en kendelse fra Konkurrenceankenævnet.

195. Udvalget havde vedtaget at meddele varmeværket, at det var urimeligt, at værket i forbindelse med opfyldelse af vedligeholdelsespligt på en varmeveksler nægtede at afholde følgeudgifter for den berørte forbruger i overensstemmelse ankenævnets tidligere kendelse i sagen.

196. I mødet den 21. november 1994 var det blevet omtalt, at varmeværket havde indbragt denne afgørelse for ankenævnet.

197. Ankenævnet havde i kendelse af 7. juli 1995 afvist den af varmeværket indbragte klage.

198. Dette skete med den begrundelse, at den påklagede afgørelse vedrørte fuldbyrdelsen af ankenævnets tidligere kendelse i sagen, hvilket om nødvendigt må ske ved pålæg og i givet fald sanktioneres ved tvangsbøder.

199. Som ligeledes omtalt på mødet den 21. november 1994 havde sekretariatet den 9. november 1994 givet varmeværket pålæg om straks at efterkomme udvalgets afgørelse, **idet klagen til ankenævnet ikke havde opsættende virkning**. Dette pålæg var blevet efterkommet af varmeværket.

200. **Den 17. marts 1997** blev under meddelelser fra direktøren omtalt sagen **Farum Fjernvarme A.m.b.a. - Vedtægtsbestemmelser om forbrugerindflydelse**. Stadfæstelse af udvalgets afgørelse.

201. Udvalget havde senest den 27. februar 1995 behandlet en klage fra KAB over manglende forbrugerindflydelse i Farum Fjernvarme A.m.b.a.

202. Udvalget vedtog at pålægge fjernvarmeselskabet at ændre § 5, stk. 1, i vedtægterne, således at gruppe I og gruppe II fik lige mange bestyrelsesmedlemmer og ændre § 5, stk. 4, således at andelshavere ikke på forhånd var sikret formandsposten.

203. På mødet den 24. april 1995 blev udvalget under dagsordenens punkt 1 orienteret om, at fjernvarmeselskabet havde anket udvalgets afgørelse, der var meddelt den 1. marts 1995, samt at **ankenævnet havde afslået at tillægge anken opsættende virkning.**

204. Endvidere blev udvalget orienteret om, at KAB endvidere havde anket udvalgets afgørelse, idet KAB mente, at når udvalget ikke explicit havde meddelt, at andre bestemmelser i vedtægterne end netop de to paragraffer skulle ændres, havde udvalget modsætningsvis ment, at de øvrige vedtægtsbestemmelser, som KAB under en stedfunden generalforsamling havde fremsat ændringsforslag til, ikke var urimelige. KAB mente ikke at udvalgets krav om ændring af vedtægterne var vidtrækkende nok.

205. Konkurrenceankenævnet havde den 26. april 1996 tilkendegivet, at KAB's klage over udvalgets afgørelse af 1. marts 1995 ville falde bort, idet de tilbageværende stridspunkter udelukkende vedrørte ovennævnte vedtægtsbestemmelser.

206. Ankenævnet havde den 6. november 1996 stadfæstet udvalgets afgørelse af 1. marts 1996.

207. Ankenævnet anførte i sine bemærkninger til stadfæstelsen, at der såvel efter ordlyden af varmforsyningslovens § 21, stk. 5 og 8 som efter baggrunden for § 21, stk. 8, der blev indsat ved lovændringen i 1992, klart er hjemmel for udvalget til at træffe afgørelse om valg og sammensætning af et varmforsyningsselskabs bestyrelse til sikring af de forskellige forbrugergruppers ligelige indflydelse på selskabets ledelse.

208. Ankenævnet fandt endvidere efter det oplyste om sammensætningen af klagerens kundegrupper, at der utvivlsomt i varmforsyningslovens § 21, stk. 8, jf. stk. 5, havde været hjemmel for udvalget til at meddele påbud til klageren, som sket.

209. Kendelsen var udsendt til udvalgets medlemmer.

210. **Den 26. april 1999** blev under meddelelser fra direktøren omtalt en sag vedrørende **Lemvig Varmeværk/Lemvig Biogasanlæg.**

211. Udvalget behandlede på mødet den 28. september 1998 en klage fra Lemvig Varmeværk over prisen på biogas leveret fra Lemvig Biogasanlæg til Lemvig Kraftvarmeværk A/S, som er ejet af Lemvig Varmeværk.

212. Udvalget vedtog, at prisen for biogas, som leveres til Lemvig Kraftvarme skal fastsættes som den laveste af enten den omkostningsbestemte pris i biogasanlægget eller ud fra den gennemsnitlige varmepris hos Lemvig Varmeværk, således som den vil kunne beregnes til, hvis hele produktionen blev fremstillet på Lemvig Varmeværk.

213. Den 22. oktober 1998 indbragte Lemvig Biogasanlæg denne del af afgørelsen for Konkurrenceankenævnet dels med påstand om ophævelse af afgørelsens andet led dels **med anmodning om at klagen fik opsættende virkning.**

214. I kendelse af 19. november (1998) **afviste Konkurrenceankenævnet anmodningen om opsættende virkning ud fra den begrundelse, at udvalget ikke havde givet pålæg om en ændring af prisen på biogas, men alene besluttet at indlede forhandlinger** med henblik på fastlæggelse af den relevante substitutionspris, og at **forhandlingerne ikke kunne medføre skadelige virkninger af en art, der kunne begrunde, at klagen blev tillagt opsættende virkning.**

215. Konkurrenceankenævnet havde den 8. april 1999 afsagt kendelse i sagen. Kendelsen var udsendt til udvalgets medlemmer.

216. Kendelsen fastslog, at udvalget i medfør af varmforsyningslovens § 21, stk. 5 i overensstemmelse med Ankenævnets praksis om substitutionsprisprincippet efter omstændighederne kunne finde biogasanlæggets omkostningsbestemte pris for biogas urimelig, hvis denne pris var højere end kraftvarmeværkets substitutionspris med alternativt brændsel under de givne forudsætninger ved enten selv at producere eller indkøbe andetsteds.

217. Efter sekretariatets opfattelse indebar kendelsen for det første, at udvalget kunne tage stilling til substitutionsprisen på et brændsel ud fra en konkret rimelighedsvurdering efter varmforsyningslovens § 21, stk. 5. På den anden side var Konkurrenceankenævnets kendelse måske begrænset af et vist forbehold på dette punkt, idet kendelsen indeholder et - efter omstændighederne.

218. For det andet - og som en konsekvens af kendelsens sidste afsnit fastslog kendelsen, at den relevante substitutionspris i den foreliggende sag, var Lemvig Kraftvarmes substitutionspris. Også denne del af kendelsen indeholdt en begrænsning, idet nævnet udtalte, at kraftvarmeværkets substitutionspris var den pris, hvortil kraftvarmeværket under de givne forudsætninger selv ville kunne fremstille eller andet sted erhverve en ydelse, som kunne substituere biogassen i kraftvarmeværkets produktion.

219. For det tredje fastslog kendelsen, at ankenævnet ikke i medfør af lovens § 21, stk. 5, fandt grundlag for at udvide substitutionsprincippet anvendelse videre end til, at biogassens substitutionspris var andet end kraftvarmeværkets substitutionspris. Grænsen for substitutionsprincippet rækkevidde var begrundet i selskabsforholdene - dvs. det forhold at Lemvig Varmeværk ejer Lemvig Kraftvarme, jf. nævnets udtalelse om, at begge selskaber efter det oplyste om deres indbyrdes forhold måtte identificeres i forhold til substitutionsprisprincippet anvendelse på biogassen fra Lemvig Biogasanlæg ved en bedømmelse i henhold til lovens § 21, stk. 5.

220. De konkrete omstændigheder i Lemvig var, at naturgassens hovedforsyningsledning var umiddelbart beliggende i nærheden af kraftvarmeværket, men det var ikke oplyst, om kommunen ønskede at fremføre naturgassen til Lemvig Kraftvarme.

221. Endvidere forelå der ikke oplysninger om, der var mulighed for at anvende et brændsel, der kunne substituere biogassen i kraftvarmeværket.

222. Herefter ville sagen blive behandlet ud fra forholdene i kraftvarmeværket og ikke ud fra forholdene i varmeværket.

223. ELPRISUDVALGETS AFGØRELSER

224. **Den 21. september 1987** behandlede udvalget **DEF's** rapport: "Elforsyningsvirksomhedernes kapitalforhold"

225. Ved skrivelse af 1. september 1987 havde DEF fremsendt foreningens rapport "Elforsyningsvirksomhedernes kapitalforhold".

226. Af notatet fremgik, at udvalget havde behandlet en række sager vedrørende elforsyningsvirksomheders kapitalopsamling. Typisk for disse sager var, at værkerne havde haft overdækning i hvert af årene fra elforsyningslovens ikrafttræden, at værkerne ved elforsyningslovens ikrafttræden havde oparbejdet en fri egenkapital, og at værkerne i hvert af årene efter elforsyningslovens ikrafttræden havde oppebåret nettorenteindtægter.

227. Af notatet fremgik endvidere, at udvalget i de behandlede sager havde fundet, at den overdækning, som var oparbejdet efter lovens ikrafttræden, skulle modregnes i de efterfølgende års priser, at den fri egenkapital, som fandtes ved elforsyningslovens ikrafttræden, måtte betragtes som henlæggelser til nyinvesteringer, og at der ved fastlæggelsen af afslidningsbeløbets størrelse måtte tages hensyn til værkets mulighed for at opretholde en rimelig grad af selvfinansiering.

228. Endvidere fremgik af notatet, at DEF var af den opfattelse, at der ikke i elforsyningsloven var hjemmel til at betragte den fri kapital, som fandtes ved lovens ikrafttræden, som henlæggelser til nyinvesteringer. Videre, at DEF var af den opfattelse, at en kapitaldannelse kun kunne anses for urimelig, såfremt en elforsyningsvirksomheds likvide midler permanent oversteg årets maksimale driftskapitalbehov plus summen af selskabets henlæggelser til nyanlæg, langfristede lånoptagelse, eventuelle pensionsfondsmidler og indskud fra ejerne i I/S og A/S samt kapital opsamlet før ellovens ikrafttræden.

229. Formanden anførte, at en imødekommelse af foreningens ønske med hensyn til de likvide midlers størrelse ville betyde, at finansforvaltning ville blive en meget væsentlig opgave for elforsyningsvirksomheder.

230. Et medlem anførte, at der var tale om en fortolkning af elforsyningsloven. Det pågældende medlem anførte endvidere, at der for ankenævnet verserer en sag vedrørende spørgsmålet om, hvorvidt en kapital opsamlet før lovens ikrafttræden kunne betragtes som henlæggelser til nyinvestering. På denne baggrund fandt det pågældende medlem, at udvalgets stillingtagen til **dette spørgsmål burde udskydes, indtil ankenævnets kendelse forelå.**

231. Næstformanden anførte, at der ikke var tvivl om, at kapital opsamlet før lovens ikrafttræden måtte inddrages i en bedømmelse af et elværks priser og kapitalforhold. **I øvrigt var det imod lovens princip at tillægge indbringelse for ankenævnet opsættende virkning.** Udvalget burde derfor tage stilling til det pågældende spørgsmål nu.

232. Et andet medlem anførte, at ankenævnets kendelse i den omhandlede sag kunne indbringes for domstolene. En endelig juridisk afklaring kunne derfor have lange udsigter.

233. Formanden anførte, at der ud fra en økonomisk vurdering ikke var nogen grund til at sondre mellem egenkapital opsamlet før og efter lovens ikrafttræden.

234. Det andet medlem anførte, at en kapitalopsamling medførte, at elpriserne blev rentesubsidieret og dermed holdt kunstigt lave. Dette måtte anses for at være i direkte strid med elforsyningslovens § 10, stk. 5.

235. Et tredje medlem anførte, at renterne af en opsamlet kapital kom forbrugerne til gode i form af lavere elpriser. Det pågældende medlem anførte endvidere, at indgreb mod opsamlet kapital kunne bevirke, at elværker viste mindre omhu i deres brug af penge.

236. **Udvalget vedtog**, at der i fremtidige kapitalopsamlingsager anlægges en konkret helhedsvurdering.

237. Endvidere vedtog udvalget,

238. 1) at den overdækning, som er oparbejdet efter elforsyningslovens ikrafttræden, som udgangspunkt modregnes i priserne i de efterfølgende år,

239. 2) at den fri egenkapital, som fandtes ved elforsyningslovens ikrafttræden, som udgangspunkt betragtes som henlæggelser til nyinvesteringer,

240. 3) at der gives værkerne mulighed for at opretholde en rimelig grad af selvfinansiering, herunder selvfinansiering af driftskapitalbehov,

241. 4) at udvalget genoptager behandlingen af konkrete sager ud fra ovenstående retningslinier.

242. Til afgørelsens pkt. 2) blev der stillet forslag om, at udvalgets stillingtagen afventede ankenævnets kendelse.

243. For dette forslag stemte 5 medlemmer

244. Imod stemte 4 medlemmer

245. Det vægtede resultat var 5 stemmer for og 5 imod. Da formanden stemte imod, var forslaget forkastet.

246. Der blev herefter stemt om afgørelsens pkt. 2).

247. For afgørelsens pkt. 2) stemte 5 medlemmer

248. Imod stemte 4 medlemmer

249. **Den 9. december 1991** blev under meddelelser fra direktøren omtalt at advokat Olav Willadsen, som aktionær i **SEAS**, havde anket udvalgets afgørelse af 7. oktober 1991 vedrørende SEAS køb af egne aktier. Advokaten havde klaget over at udvalget tillod SEAS at iværksætte tvangsindløsning. **Samtidigt var ønsket at anken fik opsættende virkning.**

250. Udvalgets sekretariat havde over for ankenævnet henvist til, at advokatens klage over, at udvalget skulle have tilladt en tvangsindløsning, beroede på en misforståelse, idet udvalgets afgørelse alene vedrørte den kurs, der skulle anvendes ved prisberegningen i forbindelse med en tvangsindløsning.

251. **Spørgsmålet om opsættende virkning faldt alene af denne grund bort.** Ankenævnet meddelte den 19. november 1991, at sådan som sagen var oplyst, **fandt nævnet ikke, at klagen kunne tillægges opsættende virkning.**

252. **Den 7. juni 1993** blev under meddelelser fra direktøren omtalt udvalgets behandling den 22. marts 1993 af en klage over, at **Nordvestjysk Elforsyning** ikke havde etableret en overgangsordning i forbindelse med, at selskabet var gået over til en treledstarif.

253. Udvalget fandt, at dette var urimeligt, og sekretariatet blev bemyndiget til at optage forhandling med elselskabet med henblik på at etablere en overgangsordning.

254. Nordvestjysk Elforsyning indbragte denne afgørelse for ankenævnet. Selskabet **nedlagde i den forbindelse selvstændig påstand om, at anken blev tillagt opsættende virkning**, således at forhandlingerne mellem selskabet og sekretariatet ikke påbegyndes, før ankenævnets afgørelse forelå.

255. **Den 7. juni 1993** blev under meddelelser fra direktøren endvidere nævnt, omtalen på mødet den 22. marts 1993 af, at Dansk Erhvervsgartnerforening på vegne af bl.a. medlemmer i **SEAS'** distributionsområde havde klaget over Elprisudvalgets afgørelser vedrørende SEAS' gartnerkoloni på Masnedø.

256. Foreningens klage vedrørte udvalgets behandling den 16. november 1992 af spørgsmålet om indregning af ca. 4 mio. kr. i elpriserne samt udvalgets behandling den 15. december 1992 vedrørende afviklingsplanen. Herudover fremkom foreningen med bemærkninger til spørgsmålet om forsøgs- og udviklingsomkostninger, og endelig anmodede foreningen med henvisning til forvaltningsloven om partsstatus.

257. Som oplyst på mødet den 22. marts 1993 behandlede udvalgets formandskab foreningens henvendelse på sit møde den 8. marts 1993. Det blev her vedtaget at tage foreningens partsstatus i sagen til efterretning, og at udvalget måtte afvise foreningens klage over Elprisudvalgets afgørelser af 16. november og 15. december 1992.

258. Ved brev af 2. april 1993 har foreningen indbragt afgørelsen af 8. marts 1993 for ankenævnet.

259. Et medlem **forespurgte, hvem der traf afgørelse i spørgsmålet vedrørende opsættende virkning.**

260. Direktøren oplyste, at dette spørgsmål ville blive behandlet særskilt af ankenævnet, men at udvalget kunne ytre sig vedrørende spørgsmålet.

261. Kontorchefen oplyste, at sekretariatet allerede på udvalgets vegne havde meddelt ankenævnet, **at sagen efter udvalgets opfattelse ikke gav grundlag for at tillægge anke opsættende virkning.**

262. **Den 14. september 1993** blev under meddelelser fra direktøren omtalt en ankesag vedrørende **Nordvestjysk Elforsyning.**

263. På mødet den 22. marts 1993 behandlede udvalget en klage fra Tyborøn Andels Fiskeindustri. Virksomheden havde klaget over, at Nordvestjysk Elforsyning ikke havde etableret en overgangsordning i forbindelse med, at der var blevet indført tripeltariffer fra den 1. januar 1993.

264. Udvalget fandt, at det var urimeligt, at elforsyningen ikke havde etableret en overgangsordning og bemyndigede sekretariatet til at optage forhandlinger med elforsyningen.

265. Denne afgørelse blev anket af elforsyningen, **som samtidigt anmodede om, at anken fik tillagt opsættende virkning.**

266. Elforsyningen havde henvist til, at det var uhensigtsmæssigt og i givet fald unødvendigt at optage forhandlinger om etablering af en overgangsordning, mens spørgsmålet om rimeligheden heri verserede for ankenævnet.

267. Ankenævnet havde afsagt kendelse i sagen. **Ankenævnet fandt ikke fornødent grundlag for at fravige lovens hovedregel, hvorefter anke ikke har opsættende virkning.**

268. Sekretariatet modtog den 23. august 1993 elforsyningens forslag til en overgangsordning.

269. **Den 23. oktober 1995** blev under meddelelser fra direktøren omtalt. Kolding Kommunes anke af udvalgets afgørelse i sagen om stiftelse af **Kolding Områdets Energiselskab (KOE).**

270. Udvalget havde på mødet den 11. september 1995 behandlet sagen om stiftelsen af Kolding Områdets Energiselskab (KOE). Udvalget havde bl.a. fundet, at der ikke var fremlagt dokumentation for, at kapitalandelen i Skærbækværket var indbetalt af Kolding kommune, og at købsprisen derfor ikke ville være en indregningsberettiget omkostning i henhold til elforsyningslovens § 9 for KOE.

271. Udvalget havde videre fundet, at det ville være i strid med elforsyningsloven, såfremt salgssummen for andelen i Skærbækværket ikke kom elforbrugerne til gode. Når der derfor var sket betaling til kommunen for kraftværksandelen, skulle kommunen videregive dette beløb til forbrugerne. Beløbet måtte derfor tilbagebetales til KOE til neutralisering af den skete betaling.

272. Denne del af udvalgets afgørelse havde Kolding kommune nu indbragt for Konkurrenceankenævnet med påstand om, at betalingen for andelen i Skærbækværket tilfaldt kommunen. Subsidiært var der nedlagt påstand om, at beløbet tilbagebetales over en 5-årig periode i overensstemmelse med regler for tilbagebetaling i forbindelse med ændret tarifiering.

273. Kolding kommune havde endelig anmodet ankenævnet om, at klagen tillægges opsættende virkning.

274. **Den 11. december 1995** blev under meddelelser fra direktøren omtalt Kolding Kommunes klage vedrørende **Kolding Områdets Energiselskab**, der ikke blev tillagt opsættende virkning.

275. I udvalgs mødet den 23. oktober 1995 blev omtalt, at Kolding Kommune for Konkurrenceankenævnet havde indbragt den del af udvalgets afgørelse vedrørende stiftelsen af Kolding Områdets Energiselskab, som vedrørte betalingen til kommunen for andelen i Skærbækværket.

276. Kommunen havde samtidig **anmodet ankenævnet om, at klagen blev tillagt opsættende virkning.**

277. Ankenævnet havde i delkendelse af 7. december 1995 meddelt, at **ankenævnet ikke fandt grundlag for at tillægge klagen opsættende virkning.**

278. **Den 25. marts 1996** blev under meddelelser fra direktøren omtalt Konkurrencerådets afgørelse i sagen om Dansk Kraftmæglings adgang til **ELKRAFT's** transmissionsnet.

279. Udvalget havde den 23. oktober 1995 behandlet en klage fra Dansk Kraftmægling over manglende adgang til ELKRAFT's transmissionsnet.

280. Udvalget havde ikke fundet, at der i elforsyningslovens §§ 9-10, som fastlægger udvalgets kompetenceområde, var hjemmel til at behandle klagen.

281. Efter udvalgets opfattelse vedrørte den konkrete sag ikke priser og betingelser for levering af elektricitet, som omhandlet i lovens §§ 9-10, men spørgsmålet om en virksomheds adgang til at udnytte det eksisterende elnet til transport af el og betalingen herfor.

282. Klagen var derfor blevet forelagt Konkurrencerådet, som den 28. februar 1996 havde besluttet at bemyndige Rådets sekretariat til at optage forhandling med EL-KRAFT A.m.b.A., i henhold til konkurrencelovens § 11, med henblik på, at Dansk Kraftmægling A/S blev sikret adgang til transmissionsnettet på åbne og ikke-diskriminerende vilkår.

283. Denne afgørelse havde ELKRAFT den 6. marts 1996 indbragt for Konkurrenceankenævnet med påstand om, at afgørelsen blev ophævet.

284. ELKRAFT havde endvidere **anmodet ankenævnet om, at klagen blev tillagt opsættende virkning**, indtil principalt ankenævnets kendelse forelå og subsidiært indtil 31. maj 1996.

285. **Den 12. april 1996** blev under direktørens beretning omtalt. ELKRAFTs klage over Konkurrencerådets afgørelse i sagen om **Dansk Kraftmægling**, der blev **tillagt opsættende virkning**.

286. I udvalgsrådet den 25. marts 1996 blev omtalt, at ELKRAFT den 6. marts 1996 havde indbragt Konkurrencerådets afgørelse i sagen om Dansk Kraftmæglings adgang til transmissionsnettet for Konkurrenceankenævnet med påstand om, at afgørelsen ophæves.

287. ELKRAFT havde samtidig **anmodet ankenævnet om, at klagen blev tillagt opsættende virkning** indtil principalt ankenævnets kendelse forelå og subsidiært indtil 31. maj 1996.

288. Konkurrenceankenævnet havde den 28. marts 1996 **meddelt, at klagen tillægges opsættende virkning, idet ankenævnet fandt, at der forelå særlige omstændigheder i sagen**. Det var samtidig oplyst, at sagen ville blive behandlet af ankenævnet den 6. juni 1996.

289. **Den 15. december 1997** blev under meddelelser fra direktøren omtalt en sag om aktindsigt i **ELSAMs Norges-aftale**.

290. På mødet den 20. oktober 1997 behandlede udvalget en anmodning om aktindsigt i **ELSAMs Norges-aftale**. Anmodningen var fremsat af journalist Morten Langer fra Ugebladet Mandag Morgen.

291. Udvalget vedtog, at meddele ELSAM at udvalget fastholdt en af sekretariatet tidligere truffen afgørelse, hvorefter Norges-aftalen var omfattet af elforsyningslovens anmeldelsesbestemmelser, jf. lovens § 10, stk. 1. og 2.

292. Endvidere vedtog udvalget, at meddele ELSAM at selskabets bemærkninger til spørgsmålet om hemmeligholdelse/offentliggørelse af aftalens bestemmelser skulle fremsendes indenfor en frist på 14 dage.

293. Den 28. oktober 1997 havde ELSAM indbragt denne afgørelse for ankenævnet.

294. ELSAM havde i den forbindelse **anmodet ankenævnet om, at klagen blev tillagt opsættende virkning. Sekretariatet havde meddelt, at man ikke havde indvendinger herimod**.

295. **Den 30. marts 1998** blev under meddelelser fra direktøren omtalt en sag vedrørende **Himmerlands Elforsyning A.m.b.a.**

296. På mødet den 2. februar 1998 blev udvalget orienteret om, at Himmerlands Elforsyning A.m.b.a. havde anket udvalgets afgørelse af 15. december 1997, hvorefter det var blevet meddelt selskabet og forbrugeren, at selskabets vedtægtsbestemmelser om valg til repræsentantskabet var urimelige.

297. Samtidig blev udvalget orienteret om, at klagen var blevet modtaget i ankenævnet efter klagefristens udløb, men at ankenævnet havde anmodet selskabets advokat om at redegøre for, om der forelå de særlige grunde, der kunne indebære, at ankenævnet så bort fra overskridelsen af fristen og ikke afviste klagen.

298. Ankenævnet havde den 3. februar 1998 meddelt, at klagen ville blive optaget til behandling og fremmet på sædvanlig vis.

299. Nævnet henviste til **at** det efter sagens særlige karakter og selskabets organisationsform var rimeligt, at spørgsmålet om indgivelse af klage blev afgjort af bestyrelsen, **at** det på grund af julen og de særlige forhold vedrørende et andelsforsyningsselskabs bestyrelsesarbejde først havde været muligt at opnå denne om aftenen den 12. januar, og **at** klagen var blevet afsendt dagen efter.

300. Ankenævnet **afviste** samtidig **dels at tillægge klagen opsættende virkning dels** at udsætte sagens behandling på indhentelse af et juridisk responsum

301. Afgørelsen var truffet af nævnets formand.

302. **Den 14. december 1998** behandlede udvalget prisanmeldelser for **I/S Eltra og ELKRAFT System** for 1999.

303. I/S Eltra havde i brev af 12. november 1998 anmeldt tariffer for systemtjenester, prioriteret produktion og netjtjenester gældende fra og med 1. januar 1999. De anmeldte tariffer var godkendt af Eltras bestyrelse den 2. november 1998.

304. Eltra havde endvidere i breve af 7. og 8. december 1998 fremsendt en række supplerende oplysninger vedrørende nogle omkostningsposter i selskabets budget for 1999 samt selskabets planer for PSO-finansierede forsknings- og udviklingsprojekter.

305. Eltra havde pr. 1. januar 1999 anmeldt en tarif for *systemdrift* på 1,5 øre/kWh i spidslast, 1,5 øre/kWh i højlast og 1,5 øre/kWh i lavlast. Systemtariffen dækker de omkostninger Eltra afholder på elforsyningernes vegne for at sikre forsynings-sikkerheden i det jysk-fynske område.

306. I forhold til 1998 er der tale om en forhøjelse af gennemsnitsprisen på 0,6 øre/kWh. Der var budgetteret med et elforbrug på 21.112 GWh ved fastsættelsen af tariffen.

307. Tariffen opkræves hos distributionsselskaberne og netselskaberne for den mængde, der vedrører forbruget i forsyningsområdet.

308. Eltra havde pr. januar 1999 anmeldt en *nettarif* på 1,0 øre/kWh i spidslast, 0,8 øre/kWh i højlast og 0,5 øre/kWh i lavlast eller i gennemsnit 0,7 øre/kWh. I forhold til 1998 var der tale om en gennemsnitlig forhøjelse af nettatariffen på 0,1 øre/kWh.

309. Nettatariffen der dækker omkostningerne til Eltras 400 kV-net betales af alt forbrug, produktion og import/eksport. Tariffen, der er tidsdifferentieret, opkræves direkte hos producenter, importører og eksportører. Den mængde, der vedrører forbruget, opkræves hos 150 kV-netselskaberne, der lader tariffen indgå i deres nettatarif over for de lavere spændingsniveauer.

310. Tariffen dækker ud over drift også forrentning og afskrivning af nettet samt tabene i det samlede 150/400 kV-net.

311. For 1999 var budgetteret med et nettab på 400 GWh til 92,1 mio. kr. mod 82 mio. kr. i 1998. Nettabet vedrører 150/400 kV-nettet og udlandsforbindelserne og betragtes som forbrug på linie med alt andet aftag på 400 kV-nettet.

312. Der var budgetteret med en transmission i 400 kV-nettet på i alt 57 TWh, så nettabet udgjorde 0,7 % af denne transmission.

313. Eltra aftager al *prioriteret produktion* og fordeler den ligeligt på alt forbrug i det jysk-fynske område. Tariffen for salg af prioriteret produktion er tidsdifferentieret og dækker omkostningerne ved køb, udglatning og administration af den prioriterede produktion. Tariffen betales af den del af forbruget, der sælges som prioriteret produktion og opkræves hos produktions- og netselskaberne.

314. Tariffen for salg af prioriteret produktion var for 1999 udformet med to valgmuligheder. I hovedmodellen var tidsdifferentieringen halveret i forhold til 1998, og i den alternative model er tidsdifferentieringen for 1998 bevaret.

315. Efter hovedmodellen udgjorde tariffen pr. 1. januar 1999 50 øre/kWh i spidslast, 42 øre/kWh i højlast, 28 øre/kWh i lavlast eller i gennemsnit 37 øre/kWh.

316. Efter den alternative model var tariffen 63 øre/kWh i spidslast, 47 øre/kWh i højlast, 20 øre/kWh i lavlast eller i gennemsnit 37 øre/kWh.

317. Gennemsnitsprisen for 1998 var 35,3 øre/kWh.

318. Om baggrunden for at operere med to modeller for tariffen i 1999 havde Eltra anført, at tariffen for salg af prioriteret produktion i 1998 blev fastsat således, at den understøttede markedets øvrige prisstruktur, og at den derfor var tidsdifferentieret som kraftværkspriserne. Fra 1. juli 1998 var kraftværkspriserne imidlertid ikke mere offentligt tilgængelige og efter sigende forsvandt tidsdifferentieringen. Eltra havde derfor fundet, at baggrunden for differentieringen af salgstariffen var væk, og at tariffen for 1999 i stedet burde være en enhedstarif.

319. Distributionsselskaberne i Eltra -området havde imidlertid anført, at en fjernelse af tidsdifferentieringen ville medføre en betydelig prisforhøjelse for forbrugere i lavlast, og at fjernelsen derfor burde ske gradvist.

320. Det er ikke i elforsyningslovens fastsat, hvorledes virksomhederne skal tilrette. Det er her overladt virksomhederne et vist spillerum. Da gennemsnitsprisen ved de to modeller var den samme, og der sikredes en jævn prisudvikling, kunne begge modeller accepteres.

321. Omkostningerne ved den prioriterede produktion var i 1999 budgetteret til i alt 3153,6 mio. kr. mod 2643,2 mio. kr. i 1998. Hovedparten af stigningen skyldtes, at der i 1999 henlægges 400 mio. kr. til bygning af havvindmøller og biomasseseanlæg efter pålæg. Der var her budgetteret med samlede udgifter på 4,5 mia. kr. over de kommende 7 år.

322. Den prioriterede produktion forventedes i 1999 at blive 8.626 GWh og det samlede forbrug 21.112 GWh.

323. Eltras tarif for udlandsforbindelser var uændret pr. 1. januar 1999. Udvalget fik i mødet den 26. oktober 1998 forelagt de af Eltra anmeldte retningslinier for brug af udlandsforbindelser gældende fra 1. oktober 1998.

324. Det fremgik heraf, at alle tariffer for brug af forbindelserne Sverige og Tyskland fra 1. oktober 1998 blev sat til nul. Endvidere bortfaldt Elsams betaling for brug af Norgesforbindelsen fra 1. oktober 1998 og indtil videre. Om Norgesforbindelsen var der endvidere indgået en aftale, hvor Elsam stiller 200 MW af overføringskapaciteten til rådighed for Eltra.

325. Administrationsomkostningerne, var for 1999 budgetteret til i alt 101 mio. kr. mod 90 mio. kr. i 1998. Stigningen på ca. 12 % kunne ifølge budgetoplysningerne henføres til øgede lønomkostninger, et igangsat informationsprojekt, der skulle sikre markedsåbning den 1. april 1999 samt midler afsat til at forhindre problemer i forbindelse med årtusindskiftet.

326. Endvidere var der tale om en stigning i kontingentet til DEF fra 0,250 mio. kr. i 1998 til 5 mio. kr. i 1999 begrundet i bl.a. en ny aftale mellem Eltra, Elsam og Elfor om en ændret fordeling af det samlede kontingent. Dette fordeltes nu mellem de tre parter med henholdsvis 60 %, 20 % og 20 %.

327. Fordelingen af administrationsomkostningerne på de enkelte tariffer byggede i 1998 på et skøn. Dette skøn var nu på basis af de erfaringer, der var opnået revideret, og fordelingen for 1999 var 40 % til systemtariffen, 30% til prioriteret produktion og 30% til nettatariffen.

328. Betalingen for reservekapacitet udgjorde i 1999 240 mio. kr. mod 250 mio. kr. i 1998 for samme ydelse. Behovet for reservekapacitet følger af forpligtelsen til at opretholde den overordnede sikkerhed i systemet samt til at håndtere usikkerheden omkring den prioriterede produktion.

329. Fordelingen af omkostningerne til reservekapacitet i 1999 med 50 % til prioriteret produktion, 25 % til systemtariffen og 25 % til nettatariffen var den samme, som udvalget accepterede for 1998.

330. Omkring selve betalingen for reservekapaciteten kunne den for 1998 ikke umiddelbart accepteres på det foreliggende grundlag set i lyset af den tætte forbindelse, der hidtil havde eksisteret mellem Eltra og Elsam og ud fra, at Eltra ikke havde undersøgt andre muligheder for at fremskaffe reservekapacitet. Udvalget tog derfor forbehold for så vidt angår betaling for reservekapacitet iflg. aftalen mellem Eltra og Elsam.

331. For 1999 var det nu oplyst, at der var forhandlinger i gang til flere sider for ikke at være afhængig af en enkelt leverandør, og at Elprisudvalget senere ville blive orienteret herom. En endelig stillingtagen til om betalingen for reservekapacitet kunne accepteres måtte afvente afslutningen af disse forhandlinger.

332. Eltra havde i systemtariffen indregnet omkostninger på i alt 69,5 mio. kr. til "forskning og udvikling i prioriteret produktion". Disse omkostninger blev i 1998 indregnet i tariffen for prioriteret produktion. Da posten alene vedrørte den prioriterede produktion måtte den tilbageføres og indregnes i tariffen herfor.

333. ELKRAFT System

334. ELKRAFT System havde i brev af 20. november 1998 anmeldt tariffer for 1999. Selskabet havde endvidere i brev af 7. december 1998 fremsendt en række supplerende oplysninger vedrørende nogle omkostningsposter i budgettet for 1999.

335. ELKRAFT System havde anmeldt en *systemtarif* på 2,6 øre/kWh i spidslast, 1,6 øre/kWh i højlast, 1,0 øre/kWh i lavlast eller i gennemsnit 1,5 øre/kWh. I forhold til 1998 var gennemsnitsprisen den samme. Systemtariffen dækker ELKRAFT Systems omkostninger ved at sikre forsyningssikkerheden i det østdanske område.

336. De samlede omkostninger ved systemdriften var i 1999 budgetteret til 215,968 mio. kr. mod 191,169 mio. kr. i 1998.

337. Ved fastsættelsen af tariffen var anvendt en mængde på 13.826 GWh.

338. I modsætning til 1998, hvor der blev anmeldt en samlet *nettatarif* for brug af 400 kV-nettet og 132 kV-nettet, var der nu anmeldt to tariffer. 400 kV-nettet ejes af ELKRAFT, mens 132 kV-nettet, der stilles til rådighed for ELKRAFT System, ejes af NESAs, NVEs, Frederiksberg Kommunes, Københavns Belysningsvæsen og SEAS.

339. For 400 kV-nettet var den anmeldte tarif 4,3 øre/kWh i spidslast, 2,1 øre/kWh i højlast, 0,6 øre/kWh i lavlast eller i gennemsnit 1,6 øre/kWh. For 132 kV-nettet var tariffen 1,8 øre/kWh i spidslast, 1,0 øre/kWh i højlast, 0,3 øre/kWh i lavlast eller i gennemsnit 0,8 øre/kWh.

340. De samlede omkostninger vedrørende netdriften forventes i 1999 at udgøre 551,490 mio. kr. De samlede omkostninger i 1998 forventedes at blive 300,396 mio. kr.

341. I forhold til 1998 var omkostningsposten henlæggelser og anlægstilskud forøget med 270,263 mio. kr. Det fremgik ikke, hvilke konkrete projekter, der blev henlagt til.

342. For 400 kV-nettet var anvendt en mængde på 15.465 GWh og på 132 kV-nettet en mængde på 13.826 GWh. Anlægstilskud til 132 kV-nettet udgør 130 mio. kr., og godtgørelsen af distributionsselskabernes omkostninger til drift og vedligeholdelse af 132 kV-nettet udgør 60,714 mio. kr.

343. *Miljøtariffen* er i 1999 61,5 øre/kWh i spidslast, 44,3 øre/kWh i højlast, 33,5 øre/kWh i lavlast eller i gennemsnit 42,0 øre/kWh. For miljøtariffen er der i 1999 tale om et fald i gennemsnitsprisen på 6,5 øre/kWh.

344. Ved beregningen af tariffen var anvendt en mængde på 3.072 GWh. Den tilsvarende mængde i 1998 var på 2.223 GWh. Den miljøprioriterede produktion udgør i gennemsnit 22 % af forbruget.

345. De samlede omkostninger i miljøpuljen var i 1999 budgetteret til 1352,601 mio. kr. mod 1018,034 mio. kr. i 1998. Den største omkostningspost i 1999 var udgiften til køb af prioriteret el, som forventedes at være 1206,781 mio. kr. mod 885.894 mio. kr. i 1998.

346. Ved tariffastsættelsen for 1999 var modregnet en forventet overdækning i miljøpuljen på 62,061 mio. kr. i 1998.

347. ELKRAFT System havde fortsat anmeldt tariffer for *udlandsforbindelserne*, med udgangspunkt i følgende forslag på trods af, at udvalget tidligere havde afgjort, at det må anses for urimeligt at anvende særlige tariffer for udlandsforbindelser.

348. ELKRAFT System havde i brev dateret 9. november 1998 fremsendt forslag vedrørende tarifiering af udlandsforbindelser.

349. Det fremgik heraf, at ELKRAFT System havde foreslået, der indledtes drøftelser med Svenska Kraftnät, Sydkraft og de svenske myndigheder herom.

350. Disse drøftelser havde imidlertid ikke opsættende virkning på udvalgets tidligere afgørelser, hvilket måtte meddeles ELKRAFT System.

351. ELKRAFT Systems samlede administrationsomkostninger viste en stigning på 8,8 mio. kr. eller ca. 25 % i 1999 i forhold til 1998.

352. Fordelingen af administrationsomkostningerne på de tre puljer var ændret i forhold til 1998, hvor der blev fordelt ligeligt mellem disse, på basis af erfaringerne fra 1998. Fordelingen var nu 30 % til netpuljen, 45 % til systempuljen og 25 % til miljøpuljen.

353. Ved godkendelsen af tariffene for 1998 tog udvalget forbehold for betalingen for reservekapacitet, idet der ikke forelå nogen formel aftale med ELKRAFT om køb af reserveeffekt, og der var stadig tæt forbindelse mellem ELKRAFT og ELKRAFT System. Endvidere havde ELKRAFT System ikke undersøgt markedet for eventuel køb af tilsvarende reserveeffekt, hvor en billigere pris måske kunne opnås. Det måtte her kræves, at ELKRAFT System ved prisfastsættelsen for 1999 godtgjorde, at prisen var rimelig og dermed en nødvendig omkostning ved at have undersøgt markedet for køb af reserveeffekt.

354. Disse forbehold udmøntede sig i, at udvalget for 1998 accepterede den kalkulerede reservekapacitet, men at der ved prisfastsættelsen for 1999 skulle tages hensyn til de forbehold, udvalget havde udtrykt.

355. De samlede omkostninger til køb af reserveeffekt i 1999 på 226,1 mio. kr. var de samme som i 1998. Fra ELKRAFT Systems side var det oplyst, at der foregår undersøgelser af pris og leveringsmuligheder for reservekapacitet.

356. Det betød, at en endelig stillingtagen til denne post måtte afvente, at ELKRAFT System afsluttede disse igangværende undersøgelser og forelagde resultatet for udvalget.

357. Udvalgets samlede bedømmelse af Eltras og ELKRAFT Systems tarifiering omfatter dels en vurdering af, om de omkostningsarter der indgår i de enkelte tariffere er nødvendige i henhold til elforsyningslovens bestemmelser, dels en bedømmelse af omkostningsarternes budgetterede beløbsmæssige størrelse.

358. Ved bedømmelsen af, om der var tale om nødvendige omkostninger skulle det samtidig tages i betragtning, at virksomhederne i henhold til lovens § 9, stk. 1, skal drives teknisk og kommercielt hensigtsmæssigt, hvilket indebar et krav om sædvanlig effektivitet og dermed krav om løbende rationalisering og effektivisering. Sådant rationalisering begrænser ikke de nødvendige udgifter, men begrænser udgifterne til det nødvendige.

359. For såvel Eltra som ELKRAFT System var der en række omkostningsposter i budgetterne for 1999, der ikke var tilstrækkeligt redegjort for, og hvor det var vanskeligt at vurdere, om selskaberne levede op til det nødvendige effektivitetskrav i elforsyningslovens § 9, stk. 1.

360. Der var derfor indhentet en række supplerende oplysninger fra selskaberne. Det var ikke muligt i dette møde at foretage en nærmere bedømmelse af dette nye materiale.

361. Det indebar, at bedømmelsen af omkostninger og tariffere i fremtiden mest hensigtsmæssigt baseredes på benchmark-princippet for at sikre incitament til de effektivitetsforbedringer, der kræves.

362. Benchmarking er en metode til sammenligning af nøgletal for produktivitet og effektivitet mellem virksomheder. Benchmarking kræver nogle forholdsvist stringente forhold vedrørende kontoplaner, stratificering osv., for at sammenligninger kan have nogen værdi.

363. Sammen med de to virksomheder ville det derfor være hensigtsmæssigt, at der skete en afklaring af, hvorledes denne benchmarking kan foregå. Dette betyder, at der i samarbejde med virksomhederne skal afklares de bogføringsmæssige principper, således at samme omkostningsposter indgår samme steder, hvilke udenlandske netselskaber, der kan sammenlignes med, og eventuelle korrektioner for specielle danske forhold, hvilke nøgletal benchmarking skal omfatte m.v.

364. Meget talte for, at det allerede nu ville være formålstjenligt at iværksætte dette arbejde med henblik på en afslutning inden 1. april 1999.

365. Formanden anførte, at det supplerende materiale, der nu var fremsendt af selskaberne, måtte gennemgås nærmere, inden udvalget tog endelig stilling til de anmeldte tariffer.

366. Kontorchefen oplyste, at Eltra i det nye materiale havde anmodet om en forrentning på 6 % af indskudskapitalen. Denne forrentning skal godkendes af udvalget.

367. **Udvalget vedtog** at meddele I/S Eltra, at omkostningsposten "forskning og udvikling i prioriteret produktion" skulle indregnes i tariffen for prioriteret produktion. En godkendelse af postens beløbsmæssige størrelse på 69,5 mio. kr. i 1999 måtte afvente Energistyrelsens godkendelse af Eltras forsknings- og udviklingsplan for 1999.

368. Det meddeltes videre, at stillingtagen til betaling for reservekapacitet i 1999 må afvente, at Eltra afsluttede de igangværende forhandlinger herom, og forelægger resultatet heraf for udvalget.

369. Det meddeles endelig, at udvalget fandt, at de af Eltra i breve af 7. og 8. december 1998 fremsendte oplysninger vedrørende forskellige omkostningsposter kræver en nærmere gennemgang. Sagen ville herefter blive forelagt udvalget på ny.

370. **Udvalget vedtog** at meddele ELKRAFT System, at stillingtagen til betaling for reservekapacitet i 1999 måtte afvente, at ELKRAFT System afsluttede de igangværende forhandlinger og forelagde resultatet for udvalget.

371. Det meddeltes videre, at den beløbsmæssige størrelse af omkostningsposten "øvrige driftsprojekter" måtte afvente Energistyrelsens endelige godkendelse af selskabets plan for PSO-finansierede aktiviteter.

372. Det meddeltes yderligere, at udvalget fandt, at de af ELKRAFT System i brev af 7. december 1998 fremsendte oplysninger vedrørende forskellige omkostningsposter krævede en nærmere gennemgang. Sagen ville herefter blive forelagt udvalget på ny i mødet den 1. februar 1999.

373. Det meddeltes endvidere, at det var urimeligt, at ELKRAFT System anvender særlige tariffer for udlandsforbindelser, jf. elforsyningslovens § 10, stk. 4.

374. **Udvalget vedtog** endelig, at der skulle iværksættes et benchmark-projekt med henblik på fremskaffelse af sammenlignelige nøgletal for Eltra's og ELKRAFT Systems omkostningsposter.

375. **Den 1. februar 1999** blev under meddelelser fra direktøren omtalt **ELKRAFT Systems** anke af afgørelsen vedrørende udlandstariffer.

376. Elprisudvalget behandlede i mødet den 31. august 1998 ELKRAFT Systems anmeldte tariffer for 1998. Udvalget vedtog her bl.a., at det var urimeligt, at ELKRAFT System anvendte særlige tariffer for udlandsforbindelserne, jf. elforsyningslovens § 10, stk. 4. Afgørelsen blev meddelt ELKRAFT System i brev af samme dato med klagevejledning.

377. ELKRAFT System meddelte i brev af 25. september 1998, at man tog udvalgets afgørelse til efterretning, idet man ved forhandling med systemansvarlige og myndigheder i Sverige og Tyskland ville søge at skabe lige vilkår på begge sider af udlandsforbindelserne. ELKRAFT System anmodede samtidig sekretariatet om en drøftelse af de nærmere vilkår for en ændring af betalingen for udlandsforbindelserne. Denne drøftelse fandt sted den 27. oktober 1998.

378. I brev af 9. november 1998 fremsendte ELKRAFT System herefter forslag vedrørende tarifiering af udlandsforbindelserne. ELKRAFT System foreslog samtidig, at der blev indledt drøftelser med Svenska Kraftnät, Sydkraft og de svenske myndigheder med udgangspunkt i nærmere specificerede forslag. I drøftelserne skulle også deltage Elprisudvalget og Energistyrelsen.

379. Tarifferne for 1999 blev behandlet i udvalgets møde den 14. december 1998. Det blev her konstateret, at ELKRAFT System fortsat havde anmeldt tariffer for udlandsforbindelserne, på trods af, at udvalget tidligere havde afgjort, at det var urimeligt at anvende de særlige tariffer for udlandsforbindelser, jf. elforsyningslovens § 10, stk. 4. Af afgørelsen fra mødet fremgik, at det måtte meddeles ELKRAFT System, **at de foreslåede drøftelser ikke havde opsættende virkning på udvalgets tidligere afgørelse** af 31. august 1998.

380. Det blev meddelt ELKRAFT System i brev af 14. december 1998, at det er urimeligt at anvende disse særlige tariffer.

381. Konkurrenceankenævnet havde i brev af 18. januar 1999 oplyst, at ELKRAFT System den 8. januar 1999 havde anket det sidstnævnte.

382. Sekretariatet agtede i den anledning at indstille til ankenævnet, at klagen blev afvist med henvisning til overskridelse af klagefristen på 4 uger, idet meddelelsen i brev af 14. december 1998 ikke var en ny afgørelse, men alene **en præcisering af, at de foreslåede drøftelser ikke havde opsættende virkning på den tidligere afgørelse** af 31. august 1998.

383. **Den 1. februar 1999** blev under meddelelser fra direktøren endvidere omtalt **I/S Eltras** bestemmelser om markedsadgang til distributionsselskaber.

384. På Elprisudvalgsmødet den 14. december 1998 behandlede udvalget I/S Eltras bestemmelser om markedsadgang til distributionsselskaber.

385. Udvalget fandt at I/S Eltras nugældende bestemmelse var i strid med elforsyningsloven, og pålagde selskabet at bringe bestemmelserne i overensstemmelse med lovens bestemmelse inden 2 måneder.

386. I/S Eltra havde den 7. januar 1999 fremsendt et forslag til imødekomme af udvalgets afgørelse.

387. I/S Eltras forslag blev forelagt til udvalgets bedømmelse under dagsordenens punkt 7.

388. Samtidig havde I/S Eltra den 7. januar 1999 indbragt udvalgets afgørelse af 14. december 1998 for Konkurrenceankenævnet. I/S Eltra havde fremsat to påstande overfor ankenævnet. 1) ophævelse af Elprisudvalgets afgørelse, 2) at **anken blev tillagt opsættende virkning**, principalt til ankenævnet havde truffet afgørelse i sagen og subsidiært til Elprisudvalget havde truffet afgørelse om Eltras forslag af 7. januar 1999.

389. Eltra havde bemærket overfor ankenævnet, at dersom Elprisudvalget accepterede forslaget - hvilket Eltra formodede - vil anken blive trukket tilbage.

390. KENDELSER AFSAGT AF MONOPOLANKENÆVNET/KONKURRENCEANKENÆVNET.

	Gas- og varmeprisudvalget
13. jan 1983	Hinnerup Fjernvarme A.m.b.a. Afvist at tage stilling til en af værket foretagen beregning af varmekonsum før lovens ikrafttræden. Stadfæstelse. (Under henvisning til ændringen af varmforsyningsloven har direktoratet meddelt kommunen og ankenævnet, at bl.a. det i den konkrete sag rejste spørgsmål forelægges udvalget på ny med henblik på en efterprøvning af de nye bestemmelser. Endvidere, at direktoratet ikke på daværende tidspunkt agtede at tage yderligere skridt med henblik på at sikre at afgørelsen efterkommes. Kendelsen ses ikke at berøre spørgsmålet om opsættende virkning).
16. aug 1983	Hobro Varmecentral A.m.b.a. Urimeligt at fastsætte højere faste afgifter pr. m ³ rumfang for forbrugere, der har installeret alternative energiformer, uanset at der samtidig skete en nedsættelse af forbrugsafgiften. Forbud mod anvendelse af el-, gas- og olieforbrugende varmekilder kunne ikke accepteres. Stadfæstelse. (Kendelsen ses ikke at berøre spørgsmålet om opsættende virkning.)
25. jun 1984	Dagnæs-Bækkelund Varmeværk A.m.b.a. Urimeligt at forbyde forbrugerne at installere og anvende alternative varmekilder. Forbrugeren var nægtet adgang til at installere en varmepumpe i kombination med en kryds-varmeveksler til ventilationsbrug. Stadfæstelse med udsættelse med ikrafttræden i 4 måneder. (Kendelsen ses ikke at berøre spørgsmålet om opsættende virkning.)
6. mar 1985	Greve kommune/ Karlslunde Fjernvarmeværk

	<p>Ikke fundet grundlag for at tillægge anke opsættende virkning. Ankenævnet fastslog at ikraftsættelse af udvalgets påbud udsattes indtil ankesagen var afgjort.</p> <p>(Udvalget har som støtte for sin påstand påpeget, at varmemforsyningslovens § 30, stk. 2, vedrørende klage over udvalgets afgørelser henviser til monopollovens § 18, Efter denne paragrafs stk. 7 har klage ikke opsættende virkning bortset fra klager over afgørelser i medfør af lovens § 6 og § 12, stk. 3. Den for ankenævnet indbragte sag ses ikke at falde ind under disse undtagelser fra lovens almindelige regel om at klage ikke har opsættende virkning. Nævnet udtaler: Under de foreliggende særlige omstændigheder findes det af gas- og varmeprisudvalget meddelte påbud ikke at burde træde i kraft inden ankesagen er afgjort)</p>
1.sep. 1989	<p>Ålborg kommunale varmemforsyning</p> <p>Urimeligt at forsyningen ikke afregningsmæssigt korrigerede for de forskelle i målingen af forbruget, der skyldtes målerens placering.</p> <p>Stadfæstelse.</p> <p>(Kendelsen ses ikke at berøre spørgsmålet om opsættende virkning.)</p>
20. sep. 1990	<p>Farum Fjernvarme A.m.b.a.</p> <p>Påbud om at ændre selskabets vedtægter for så vidt angik bestemmelser om stemmeret på selskabets generalforsamling og bestyrelsens sammensætning.</p> <p>Ophævelse med bemærkning, at en naturlig læsemåde af bemærkninger til lovforslaget efter nævnets opfattelse førte til, at udvalgets beføjelse til at give påbud var begrænset til at angå priser og leveringsbetingelser, mens der ikke fandtes at være hjemmel for udvalget til at gribe ind overfor vedtægtsbestemmelser om selskabets organisatoriske struktur.</p> <p>(Kendelsen ses ikke at berøre spørgsmålet om opsættende virkning.)</p>
31. maj 1991	<p>Karlebo kommune</p> <p>Urimeligt at kommunen afbrød fjernvarmemforsyningen til bebyggelsen, før parcelhusejerne havde haft mulighed for at overveje forslag om individuel tilslutning.</p> <p>Stadfæstelse.</p> <p>(Nævnet anfører følgende: Når det herefter navnlig tages i betragtning, at den forfaldne restance ultimo april 1991 kun udgjorde godt 20.000 kr., finder nævnet, at der ikke på nuværende tidspunkt er fornødent grundlag for at tillægge Gas- og varmeprisudvalgets afgørelse opsættende virkning. Ankesagen blev senere hævet af kommunen)</p>
13. jun. 1991	<p>Svendborg kommune/Svendborg Gasværk</p> <p>Bestemt at gasværkets leveringsbestemmelser var ugyldige, da disse ikke var anmeldt til udvalget.</p> <p>Ændring således at også forbrugere, som før den 20.april 1990 havde anmodet om nedtagning af gasmålere, kunne opkræves de faktiske omkostninger ved nedtagningen, men i øvrigt stadfæstelse af afgørelsen.</p> <p>(Kendelsen ses ikke at berøre spørgsmålet om opsættende virkning.)</p>
24.nov 1993	<p>Dagæs-Bækkelund Varmeværk</p> <p>Den fremgangsmåde, som værket havde fulgt ved udskiftning af en varmeveksler, var ikke urimelig.</p>

	<p>Ophævelse med bemærkning, at varmegærket ubestridt havde vedligeholdelsespligten med hensyn til forbrugerens varmeveksler, og under disse omstændigheder fandt nævnet, at det var varmegærket, der i henhold til de gældende leveringsbestemmelser måtte bære risikoen for, at opfyldelsen af vedligeholdelsespligten medførte følgeudgifter, der derfor i forhold til forbrugeren, måtte bæres af varmegærket.</p> <p>(Kendelsen ses ikke at berøre spørgsmålet om opsættende virkning.)</p>
7. jul 1995	<p>Dagnæs-Bækkelund Varmegærk A.m.b.a.</p> <p>Urimeligt at værket nægtede at afholde følgeudgifterne ved udskiftning af varmeveksler hos en forbruger, hvilket var konsekvensen af tidligere afsagt ankekendelse.</p> <p>Afvisning, da der ikke foreligger en ny tvist om betalingsforpligtelsen til afgørelse for ankenævnet, jf. nævnet kendelse af 24. november 1993.</p> <p>(Kendelsen ses ikke at berøre spørgsmålet om opsættende virkning.)</p>
8. apr. 1999	<p>Lemvig Biogas A.m.b.a.</p> <p>Udvalget havde vedtaget, at prisen for biogas, som blev leveret til Lemvig Kraftvarme, skulle fastsættes som den laveste af enten den omkostningsbestemte pris i biogasanlægget eller ud fra, hvad den gennemsnitlige varmepris hos Lemvig Varmegærk ville kunne beregnes til, hvis hele produktionen blev fremstillet på Lemvig Varmegærk. Udvalgets sekretariat var samtidig blevet bemyndiget til at forhandle med varmegærket, kraftvarmegærket og biogasanlægget med henblik på at sikre prisfastsættelse i overensstemmelse hermed, men udvalget havde ikke givet pålæg om ændring af biogasprisen.</p> <p>Ophævelse med følgende bemærkninger: Lemvig Biogas A.m.b.a. fremstiller biogas, som leveres til Lemvig Kraftvarme A/S, der anvender biogas som brændsel. Efter varmforsyningslovens § 20, stk. 1 kan biogasanlægget tage den omkostningsbestemte pris, d.v.s. den pris, som giver dækning for de omkostninger, der kan anses for at være forbundet med at producere biogassen. Efter varmforsyningslovens § 20, stk. 5, kan Gas- og varmeprisudvalget - i overensstemmelse med Ankenævnets praksis vedrørende substitutionspris - efter omstændighederne finde biogasanlæggets omkostningsbestemte pris urimelig, hvis den er højere end kraftvarmegærkets substitutionspris d.v.s. den pris hvortil kraftvarmegærket under de givne forudsætninger selv ville kunne fremstille eller andetsteds erhverve en ydelse, som kan substituere biogassen i kraftvarmegærkets produktion. Selv om kraftvarmegærkets produktion af varmt vand, som anvendes ved levering til Lemvig Varmegærks fjernvarmekunder, ville kunne substitueres af varmt vand produceret på varmegærkets kedler, finder Ankenævnet ikke grundlag for i medfør af varmforsyningslovens § 21, stk. 5, at udvide substitutionsprincippet anvendelse således, at substitutionsprisen på biogas leveret af Lemvig Biogasanlæg til Lemvig Kraftvarme ikke er prisen på kraftvarmegærkets alternative brændsel, men skal beregnes ud fra den resulterende varmepris ved Lemvig Varmegærks produktion af varmt vand på anden måde end ved anvendelse af kraftvarmegærket. Lemvig varmegærk og Lemvig Kraftvarme må efter det oplyste om deres indbyrdes forhold identificeres i rela-</p>

	<p>tion til substitutionsprincippet anvendelse på biogassen fra Lemvig Biogasanlæg ved en bedømmelse i henhold til § 21, stk. 5.</p> <p>(Udvalgsafgørelsen blev truffet den 28. sept. 1998. Klage blev indgivet den 22. okt. 1998. Ankenævnet har ved kendelse af 19. nov. 1998 meddelt afslag på klagers anmodning om at tillægge klagen opsættende virkning.)</p>
	Elprisudvalget
19.nov. 1991	<p>SEAS A/S / SEAS Holding ApS.</p> <p>Udvalget har bestemt til hvilken kurs, en eventuel tvangsindløsning af aktier kunne ske. Dette var bestemt ud fra, at kursen havde en prispåvirkende effekt på selskabets elpriser.</p> <p>Stadfæstelse</p> <p>(Udvalgsafgørelsen blev truffet den 7. okt. 1991. Klage blev indgivet den 14. okt. 1991, i hvilken forbindelse klageren samtidig anmodede om, at klagen gives opsættende virkning. Således som sagen fandtes belyst, fandt ankenævnet ikke fornødent grundlag for i medfør af § 7 i bekendtgørelse om Konkurrenceankenævnet at bestemme, at klagen tillægges opsættende virkning.)</p>
3. juni 1993	<p>Nordvestjysk Elforsyning</p> <p>Urimeligt at forsyningen, i forbindelse med overgang til tidstariffer havde nægtet at etablere en overgangsordning for Thyborøn Andels Fiskeindustri A.m.b.a..</p> <p>(Udvalgsafgørelsen blev truffet den 26. (22.) marts 1993. Klage blev indgivet den 20. april 1993. Klageren har begæret, at anke tillægges opsættende virkning, jf. konkurrencelovens § 18, stk. 3, og har til større herfor anført, at det vil være uhensigtsmæssigt og i givet fald unødvendigt at optage forhandlinger om etablering af en overgangsordning, medens spørgsmålet om rimeligheden heri verserer. Udvalget har henstillet, at nævnet ikke tillægger klagen opsættende virkning, og har til støtte herfor anført, at det udelukkende drejer sig om et betalingsspørgsmål. Efter det foreliggende finder ankenævnet ikke grundlag for at fravige hovedreglen i § 18, stk. 3, 2. pkt., hvorefter anke ikke har opsættende virkning, jf. § 7 i bekendtgørelsen om Konkurrenceankenævnet.)</p>
14. mar 1995	<p>SEAS / NESAs, Olav Willadsen</p> <p>Udvalget havde fundet, at der ikke efter loven var noget til hinder for, at den mellem selskaberne aftalte købesum indregnedes i elpriserne, såfremt Energiministerens godkendte overførslen fra SEAS's bevilling på de mellem selskaberne aftalte vilkår.</p> <p>Afvist, da klageren ikke for ankenævnet havde anført forhold, der kunne begrunde en opretholdelse af klagen, efter at der var sket bortfald og opfyldelse af de forhold, hvorpå klagen oprindeligt beroede.</p> <p>(Kendelsen ses ikke at berøre spørgsmålet om opsættende virkning.)</p>
14.dec. 1995	<p>Kolding Områdets Energiselskab (KOE), A/S KOE-Varme, Foreningen af Fjernvarmeforbrugere i Kolding</p> <p>De forhold, som vedrører varmeforsyningsloven i forbindelse med dannelsen af den selvejende institution KOE og herunder A/S KOE-Varme, kan accepteres.</p> <p>Stadfæstelse.</p> <p>(Kendelsen ses ikke at berøre spørgsmålet om opsættende virkning.)</p>

18. jun 1996	<p>Elkraft A.m.b.a. / Dansk Kraftmægling</p> <p>Rådet bemyndigede sekretariatet til at optage § 11-forhandlinger med værket, med henblik på at sikre Dansk Kraftmægling adgang til transmissionsnettet på åbne og ikke-diskriminerende vilkår.</p> <p>Ophævelse med bemærkning, at klageren ikke drev nogen virksomhed med salg af el-transmission, der kunne sammenlignes med den ydelse, der var omtvistet i denne sag. Ordlyden i konkurrencelovens § 12, stk. 2 gav ikke hjemmel til at give påbud som sket. Heller ikke et sammenhold med forarbejderne gav støtte for at fastslå en sådan hjemmel.</p> <p>(Kendelsen ses ikke at berøre spørgsmålet om opsættende virkning.)</p>
22. jun 1998	<p>ELSAM</p> <p>Udvalget havde fundet at "Kontrakt om Kraftudveksling mellem Stadtkraft SF og I/S Elsam af 4. december 1994" - Norgesaftalen - var omfattet af elforsyningslovens anmeldelsesbestemmelser, jf. lovens § 10, stk. 1 og 2.</p> <p>Stadfæstelse med nævnets anmodning til udvalget om i medfør af elforsyningslovens § 10, stk. 2 at træffe afgørelse om, hvorvidt aftalen eller dele af aftalen kunne undtages fra offentliggørelse. Udvalgets afgørelse blev truffet den 20. okt. 1997. Klage indgivet den 24. okt. og 17. nov. 1997. Ankenævnet har ved skrivelse af 23. dec. 1997 tillagt klagen opsættende virkning.</p>
13. jul. 1998	<p>Himmerlands Elforsyning A.m.b.a.</p> <p>Udvalget havde fundet at selskabets vedtægtsbestemmelser om valg til repræsentantskabet var urimelige i medfør af elforsyningslovens § 10, stk. 4.</p> <p>Stadfæstelse.</p> <p>(Kendelsen ses ikke at berøre spørgsmålet om opsættende virkning.)</p>
18.dec. 1998	<p>Eltra / Elkraft</p> <p>Udvalget havde fastholdt, at udvalget ikke havde hjemmel til at give Eltra og Elkraft påbud om en udligning af omkostningerne ved miljøvenlig produktion mellem Vest- og Østdanmark.</p> <p>Stadfæstelse.</p> <p>(Kendelsen ses ikke at berøre spørgsmålet om opsættende virkning.)</p>

391. AFGØRELSE TRUFFET AF ENERGIKLAGENÆVNET.

20.nov. 2002	<p>NESA</p> <p>Energitilsynet har ikke fundet, at der kunne rettes indvendinger imod et af NESA opkrævet depositum af 6. november 2001, stort kr. 15.000. Klageren har anmodet om at klagen blev tillagt opsættende virkning, hvilket ikke blev imødekommet.</p> <p>(Klageren henviste til, at denne, mens sagen blev behandlet hos tilsynet, havde fået en betalingsordning, som klageren ønskede skulle fortsætte under nævnets behandling. Der var imidlertid ingen sammenhæng mellem den anførte betalingsaftale og tilsynets afgørelse, idet betalingsaftalen var indgået mellem klager og forsyningsselskab og vedrørte gæld fra perioden før opkrævning af depositum, mens opkrævning af depositum vedrørte de forpligtelser, der måtte opstå efter tidspunktet for opkrævning af depositum)</p>
--------------	---